

జిల్లా గుర్తులు

అనేక పందల సంవత్సరాలక్రితం పర్షియా దేశాన్ని సాబూర్ అనే చక్రవర్తి పరిపాలించేవాడు. అనాడు ప్రపంచంలో ఎక్కడా ఆయనను మించిన సార్వభౌముడు లేడు. దాసధర్మాలు చెయ్యటంలోనూ, ప్రజలను సుఖపెట్టటంలోనూకూడా ఆయనకు సాటి ఎవరూలేరు. ఆయన భవనంలోకి ఎటు పంటివారైనా స్వేచ్ఛగా ప్రవేశించి, తమకు కావలసిన కోరికలు కోరవచ్చు; చక్రవర్తి నోట ఎన్నడూ, "లేదు" అన్న మాట వచ్చేదికాదు.

సాబూర్ చక్రవర్తికి కమరల్ అక్బార్ అని ఒక కొడుకూ, ముగ్గురు అందగత్తలైన కుమార్తెలూ ఉండేవారు. ఆయన ఏటా రెండు ఉత్సవాలు జరిపేవాడు. ఒకటి

వసంతకాలంలో జరిగేది, రెండవది శరత్కాలంలో జరిగేది. ఈ ఉత్సవాలప్పుడు చక్రవర్తి బ్రహ్మాండమైన విందులూ, సమారాధనలు చేసేవాడు. ఈ ఉత్సవాలకు ప్రపంచం అన్ని మూలలనుంచి జనం వచ్చి, చక్రవర్తికి బహుమతులిచ్చి, ఆయనవల్ల సత్కారాలు పొందేవారు.

ఈ రెండు ఉత్సవాలకూ కొందరు ఖైదీలు విడుదల అయ్యేవారు; ఉద్యోగులకు హోదాలూ, జీతాలూ పెరిగేవి.

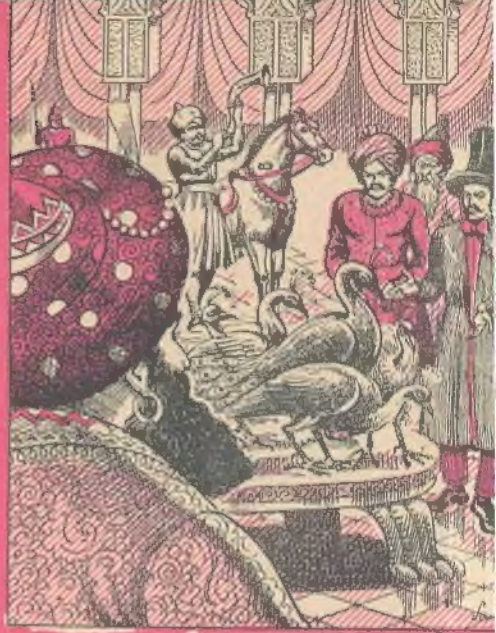
ఒక ఏడు వసంతోత్సవానికి ముగ్గురు సిద్ధులు వచ్చారు. వారిలో ఒకడు హిందూ దేశంనుంచి వచ్చాడు, రెండవవాడు రూమీ దేశంనుంచి వచ్చాడు, మూడవవాడు పర్షియాలోనే ఉన్న ఒక దూరప్రాంతం నుంచి

వచ్చాడు. అందరిలాగే ఈ సిద్ధులుకూడా రాజుగారికి మూడు వస్తువులు బహుమానంగా పట్టుకు వచ్చారు. అయితే వీరు తెచ్చిన మూడు వస్తువులూ చాలా అపూర్వమైనవి.

హిందూదేశంనుంచి వచ్చిన సిద్ధుడు రాజుగారికి ఒక బంగారు మనిషివిగ్రహం బహుకరించాడు. ఆ విగ్రహం చేతిలో ఒక బంగారు బాకా ఉన్నది. రాజు ఆ విగ్రహాన్ని చూసి ముచ్చటపడి, “ఇది చాలా అందంగా ఉన్నది, కాని దీనివల్ల ఉపయోగమేమిటి?” అని అడిగాడు.

“మహాప్రభూ, దీనిని మీ కోటద్వారం వద్ద ఏర్పాటుచేయించండి. శత్రువులెవరైనా కోటకేసి వచ్చినప్పుడు, ఈ విగ్రహం వారిని దూరంచే పనిగట్టి, చేతిలో ఉన్న బాకాను నోటివద్దకు ఎత్తి ఉడుతుంది. ఆ చప్పుడు విని శత్రువులు చెల్లాచెదరై పారిపోతారు. ఈ విగ్రహం తమ కోటముందు ఉన్నంత కాలమూ తమకు శత్రుభయ మున్నది ఉండదు,” అన్నాడు హిందూ దేశపు సిద్ధుడు.

తరవాత చక్రవర్తి రూమీదేశపు సిద్ధుడు తెచ్చిన బహుమతికేసి చూశాడు. ఒక విశాలమైన వెండిపలక మధ్యను ఒక బంగారు మగనెమలి ఉన్నది; దానిచుట్టూ

బంగారు ఆడనెమళ్లు అమర్చబడి ఉన్నాయి. అదికూడా చూడటానికి చాలా అందంగా ఉన్నది. దానివల్ల ఉపయోగమేమిటని చక్రవర్తి అడిగాడు.

“మహాప్రభూ, ఈ ఆడనెమళ్లు గంట కొకటివంతున రోజుపొడుగునా కూసి గంటలు తెలుపుతాయి. ఈ మగనెమలి నెలకొకమారు నేరు తెరిచి చంద్రవంకను చూపుతుంది. ఇదే ఈ నెమళ్లలో గల విశేషం,” అన్నాడు రూమీదేశపు సిద్ధుడు.

చక్రవర్తి సంతోషించి మూడో బహుమానాన్ని తిలకించాడు. అది నల్లకర్రతో చేసిన గుర్రం. దానిపైన బంగారు సగిషిలూ,

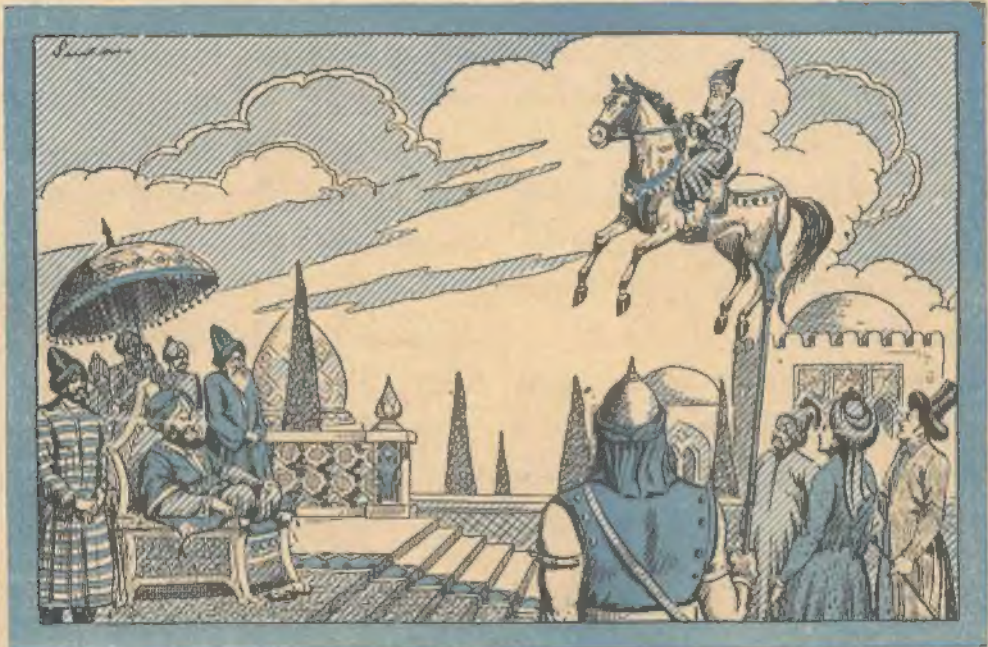
తాపటం చేసిన రత్నాలూ వున్నాయి. దాని
వీపున ఎక్కి కూర్చోవటానికి వీలుగా జీనూ,
కాళ్లు పెట్టుకోవటానికి రికాబులూ వున్నాయి.

“చూడటానికి ఈ గుర్రం చాలా ముచ్చ
టగానే వున్నది. కాని దీనివల్ల ప్రయోజన
మేమిటి?” అని చక్రవర్తి అడిగాడు.

దానికి పర్షియాదేశపు సిద్దుడు, “మహా
ప్రభూ, ఇది కీలుగుర్రం. ఎవరైనా సరే దీనిపై
ఎక్కి ఆకాశమార్గాన ఎక్కడికి పడితే
అక్కడికి అతివేగంగా వెళ్లవచ్చు.
మామూలు గుర్రాలపై ఒక ఏడాదిలో వెళ్లే
దూరం దీనిపైన ఒక్కరోజులోనే వెళ్ల
వచ్చు!” అని జవాబిచ్చాడు.

“అద్భుతం! మీరు తెచ్చిన మూడు
బహుమానాలూ అత్యద్భుతంగా వున్నాయి.
వీటిని పరీక్షించితేగాని వీటి మహిమను నేను
నమ్మలేను!” అన్నాడు చక్రవర్తి సామూర్.

వెంటనే మూడు వస్తువులనూ పరీక్షకు
పెట్టారు. అవి పరీక్షలో నెగ్గాయి. బంగారు
విగ్రహం కోటకేసి వచ్చే సైనికులను చూడ
గానే బాకా వూది వారిని కంగారుపరిచింది.
అడనెమళ్లు గంట గంటకూ కూతలు
కూశాయి. పోతే, కీలుగుర్రాన్ని తెచ్చిన
సిద్దుడే దానిపై ఎక్కి ఆకాశంలోకి ఎగిరి,
చాలాసేపు గుండ్రగా తిరిగి చివరకు చక్రవర్తి
ముందు వాలాడు.

ఈ వింతలు చూసి చక్రవర్తి పొందిన ఆశ్చర్యం ఇంతా అంతా కాదు. ఆయన ముగ్గురు సిద్ధులనూ పిలిచి, “మీరు నాకు వెలలేని వస్తువులు తెచ్చి బహుమానంగా ఇచ్చారు. అందుకు ప్రతిఫలంగా మీరు కోరిన కోరికలు తీర్చటం నా విధి. కనుక నావల్ల మీకు ఏమికావాలో చెప్పండి. సంకోచించకుండా మీ కోరికలు ఏవైనానరే నెరవేర్చుతాను,” అన్నాడు.

వారు ముగ్గురూ రాజకుమార్తెలను వివాహమాడగోరారు. చక్రవర్తి సంకోచించక వెంటనే కాజీని పిలిపించి, నిండుసభలో వివాహపత్రాలు రాయించాడు.

చక్రవర్తి తన పెద్దకూతురిని హిందూ దేశపు సిద్ధుడికి, రెండవ కుమార్తెను రూమీ దేశపు సిద్ధుడికి, మూడవ కుమార్తెను పర్షియా దేశపు సిద్ధుడికి ఇచ్చి త్వరలోనే పెళ్లి చేసే టట్టుగా ఏర్పాటయింది.

ఈ వివాహపత్రాలు తయారుకావటమంతా రాజకుమార్తెలు పరదావెనకనుంచి చూస్తూనే వున్నారు. వారు ముగ్గురిలోనూ చిన్నది తన అక్కలకన్నకూడా ఎంతో గొప్ప అందగత్తె. ఆమె తనకు కాబోయే భర్తను చూడగానే దడుచుకున్నది. ఎందుచేతనంటే ఆమెకు భర్త కానున్న పర్షియా దేశపు సిద్ధుడు శతవృద్ధుడు. శరీరమంతా

ముడతలు పడి, కళ్లు గుంటలు పడి, చూడటానికే మహా వికారంగా వున్నాడు.

అలాటి ముసలితోక్కు తనకు భర్త కాబోతున్నాడని తెలియగానే ఆమె దుఃఖం అపుకోలేక తన గదికి వెళ్లిపోయి, పక్కమీద బోర్లాపడి వెక్కివెక్కి ఏడవసాగింది. శోకావేశంలో ఆమె తన దుస్తులు చించుకున్నది, గోళ్లతో ముఖమంతా రక్కుకున్నది, జుట్టు చిందరవందర చేసుకుని శోకదేవతలాగా తయారయింది.

ఇది జరిగిన సమయాన రాజకుమారుడు అక్కార్ వేటకు వెళ్లివున్నాడు. అతను తిరిగి వస్తూనే తన చిట్టచెల్లెలు స్థితి గమనించాడు.

అతను వెంటనే ఆమెను సమీపించి, "ఎందు కేడుస్తున్నావు, చెల్లీ? నీకేం కష్టం వచ్చిందమ్మా? దాచకుండా నాతో నిజం చెప్పు!" అన్నాడు.

రాజకుమార్తె మరింత గట్టిగా ఏడుస్తూ, "నేనేమీ దాచను, అన్నా! నే నసలు ఈ ఇంట్లో వుండను. ఎక్కడికైనా వెళ్లి అడుక్కుతింటాను! నాన్న నాకు ఇంత అన్యాయం చేస్తున్నప్పుడు ఇక నాకు అల్లా తప్ప వేరు దిక్కులేదు!" అన్నది.

"నాన్న నీకు చేస్తున్న ద్రోహమేమిటో చెప్పు! నిష్కారణంగా నీ మనస్సును క్షభ పెట్టుకోకు!" అన్నాడు అక్కార్.

"అన్నా, ఏంచెప్పను? నాన్న నన్నొక భయంకరమైన ముసలాడి కిచ్చి పెళ్లి చేస్తానని మాట యిచ్చాడు. ఆ ముసలాడు చూస్తే ఎవరో మాయలముచ్చలాగున్నాడు. వాడొక కీలుగుర్రాన్ని తెచ్చి నాన్నకు బహుమానం ఇచ్చి ఆయనను బుట్టలో వేసుకున్నాడు. నేనుమాత్రం ప్రాణమైనా తీసుకుంటానుగాని ఆ ముసలాణ్ణి పెళ్లాడను," అన్నది రాజకుమార్తె.

కమరలో అక్కార్ చెల్లెల్ని అనేకవిధాల బుజ్జగించి సముదాయించి, తండ్రి పద్దకు వెళ్లి, "నాన్నా, ఎవడో మాయలమారివాడు

తెచ్చి నీకేదో బహుమానం ఇచ్చాట్ట; ఆ భాగ్యానికే నువు మన అమ్మాయిని వాడి కిచ్చి పెళ్లిచేయ సిద్ధపడ్డావుట! ఈవిధంగా అమ్మాయి గొంతు కొయ్యటం భావ్యమేనా? అలా ఎన్నటికీ జరగటానికి వీల్లేదు!” అన్నాడు కోపంగా.

చక్రవర్తి సమీపంలోనే ఉండి ఈ మాటలు వింటున్న సిద్ధుడికి పట్టరాని కోపం వచ్చింది. కాని ఇంతలోనే చక్రవర్తి, “నాయనా, ఈ సిద్ధుడు తెచ్చిన కీలు గుర్రాన్ని స్వయంగా చూసిఉంటే నువ్వెలా మాట్లాడవు,” అంటూ తన కొడుకును బయటి ప్రాంగణంలోకి తీసుకువెళ్లాడు.

రాజసేవకులు కీలుగుర్రాన్ని తెచ్చి రాజ కుమారుడి ముందు పెట్టారు. దాని అందం చూడగానే అక్కార్ ముఖం విప్పారింది. అతను గుర్రపుస్వారిలో నిపుణుడు కావటం చేత, చెంగున కీలుగుర్రంపై ఎక్కి కూచున్నాడు. అతను మామూలు గుర్రాన్ని అదిలించినట్టే కీలుగుర్రాన్ని డెక్కలో మడ మలతో గట్టిగా కొట్టాడు, కాని కీలుగుర్రం విమాత్రం కదలలేదు.

చక్రవర్తి సిద్ధుడికేసి తిరిగి, “గుర్రం కదలటంలేదు. అది కదిలే ఉపాయం మావాడికి చెప్పండి!” అన్నాడు. సిద్ధుడు రాజకుమారుడిదగ్గరికి వెళ్లి, “గుర్రం

మెడలో కుడిపక్కన బంగారు మీట కని పిస్తున్నదే, దాన్ని పక్కకు తిప్పితే గుర్రం పైకి లేస్తుంది,” అన్నాడు.

రాజకుమారుడు మీట తిప్పాడు. మరుక్షణం గుర్రం శరవేగంతో ఆకాశంలోకి సూటిగా లేచి, కొద్ది క్షణాలలో కంటికి కనిపించకుండా పోయింది.

తన కొడుకు తిరిగి రావటంతోనం చక్రవర్తి చాలాసేపు ఎదురుచూశాడు. ఎన్ని గంటలు గడిచినా అతని బాడ లేకపోవటం చూసి ఆయనకు అందోళన కలిగింది. ఆయన నిద్రితే, “స్వామీ, మావాడు తిరిగి రావటానికి మనం ఏమి చెయ్యాలి?” అని అడిగాడు.

తనకు రాజకుమార్తె నిచ్చి పెళ్లి చెయ్య గూడదన్నప్పటినుంచి ఈ నిద్రిడికి రాజకుమారుడిపైన చాలా కోపంగా ఉంది. అందుచేతనే ఆయన అతడికి గుర్రాన్ని తిరిగి భూమిపైన దింపే కిటుకు చెప్పలేదు.

“రాజా, మనం చేయగలిగింది ఏమీ లేదు. నీ కుమారుడు తిరిగి వచ్చేమాట కల్ల. ఎందుచేతనంటే గుర్రాన్ని దింపే కిటుకు నేను చెప్పేలోగా మీవాడు మీట నొక్కి ఆకాశంలోకి వెళ్లిపోయాడు. అతను అంత తొందరపడటం అతని తప్పే!” అన్నాడు నిద్రిడు.

ఈ మాటలు విన్నగానే చక్రవర్తికి నిద్రిడిపైన వట్టరాని ఆగ్రహం వచ్చింది. ఆ కోపంలో ఆయన తన భటులను పిలిచి, “ఈ దుర్మార్గుణ్ణి చావగొట్టి కారాగృహం లోకి తొయ్యండి!” అని అజ్ఞాపించాడు. వారు అలాగే చేశారు.

ఆ తరువాత చక్రవర్తి దుఃఖనముద్రంలో మునిగిపోయాడు. ఆయన శోకం గమనించి రాజోద్యోగులు ఉత్సవాలు నిలుపుచేసి, దివాణం తలుపులు మూయించి, రాజకుమారుడు కమరల్ అక్బర్ పోయినందుకు సంతాప ప్రకటనచేశారు. —(ఇంకా ఉంది)

2

[వర్షియాచక్రవర్తి చేసే వనంతోత్సవానికి ముగ్గురు సిద్ధులు వచ్చి మూడు అపూర్వమైన వస్తువులిచ్చారు. వాటిలో ఒకటి కీలుగుర్రం. ఈ బహుమానాలకు ప్రతిఫలంగా చక్రవర్తి తన ముగ్గురు కుమార్తెలనూ ఇచ్చి ముగ్గురు సిద్ధులకూ పెళ్లిచేయ నిశ్చయించాడు. కీలుగుర్రాన్ని ఇచ్చిన సిద్ధుడు శతవృద్ధు. చక్రవర్తి ఆఖరు కుమార్తె అతి సౌందర్యవతి. ఆమె ఆ వృద్ధును పెళ్ళాడటం ఇష్టం లేక ఏడవటం చూసి చక్రవర్తి కొడుకు కమరలో అక్కార్ పెళ్ళికి వ్యతిరేకించాడు. తరువాత అతను కీలుగుర్రాన్ని పరీక్షించేటందుకు ప్రయత్నించగా ముసలి సిద్ధుడు అతనికి గుర్రాన్ని ఆకాశంలోకి ఎగిరించే కిటుకు చెప్పి, దించే కిటుకు చెప్పలేదు. అందుచేత అక్కార్ ఆకాశంలోకి ఎగిరిపోయి మరి తిరిగి రాలేదు. చక్రవర్తి సిద్ధుణ్ణి కొట్టి ఖైదులో పెట్టించి, తాను దుఃఖనముద్రంలో ముణిగిపోయాడు.]

ఈలోపుగా కీలుగుర్రం సూటిగా ఆకాశంలోకి వెళ్లిపోతూ త్వరలోనే సూర్యమండలాన్ని చేరుకుంటుందా అనిపించసాగింది. రాజ కుమారుడు అక్కార్ కంగారుపడసాగాడు.

"ఆ ముసలి సిద్ధుడు నన్ను నాశనం చెయ్యటానికే ఇలా చేశాడు. నా చిన్న

చెల్లెలు తనని పెళ్ళాడకుండా అడ్డుపడ్డానని వాడికి నామీద ఆగ్రహం వచ్చివుంటుంది. ఇప్పుడు నేనేం చెయ్యాలి? ఈ అపద తప్పే మార్గమేమిటి? ఈ గుర్రం ఎగరటానికి మీట ఉన్నప్పుడు నేలమీద దిగటానికిమాత్రం మీట ఉండదా?" అనుకుంటూ అతను

గుర్రాన్ని అంతటా అతిబాగ్రతగా పరీక్షించాడు. అప్పుడు గుర్రం జీనులో ఎడమ పక్క అతి చిన్న మేకులాటిది ఒకటి అతనికి కనబడింది.

"గుర్రం మొత్తంమీద ఇది తప్ప మరే మీటా ఉన్నట్టు కనబడదు," అనుకుని అతను దాన్ని నొక్కాడు. వాయువేగంతో పైకి దూసుకుపోతున్న గుర్రం క్రమంగా తగ్గసాగింది. కొద్దిసేపట్లో అది ఆకాశంలో ఆగిపోయి మళ్ళీ దిగనారంభించింది. దిగేటప్పుడు కూడా దానివేగం అంతకంతకూ విపరీతంగా హెచ్చసాగింది. తాను భూమి మీద అంత వేగంతోనూ పడిపోయి గుర్రంతో

సహా రూపుమానిపోతానని అతను భయపడ్డాడు. కాని అలా జరగలేదు. భూమి దగ్గిరికి వచ్చినకొద్దీ గుర్రం వేగం తగ్గసాగింది. చిట్టచివర కది అతి సుతారంగా ఈక వాలినట్టుగా, నేలమీద వాలింది.

రాజకుమారుడు కమరల్ ఆక్బార్ తిరిగి ధైర్యంతో ఊపిరి తీసుకున్నాడు. తనకు గుర్రం కిటుకు తెలిసినందుకూ, చావుతప్పి బతికి బయటపడినందుకూ అతను అల్లాకు ప్రణామాలు అర్పించాడు.

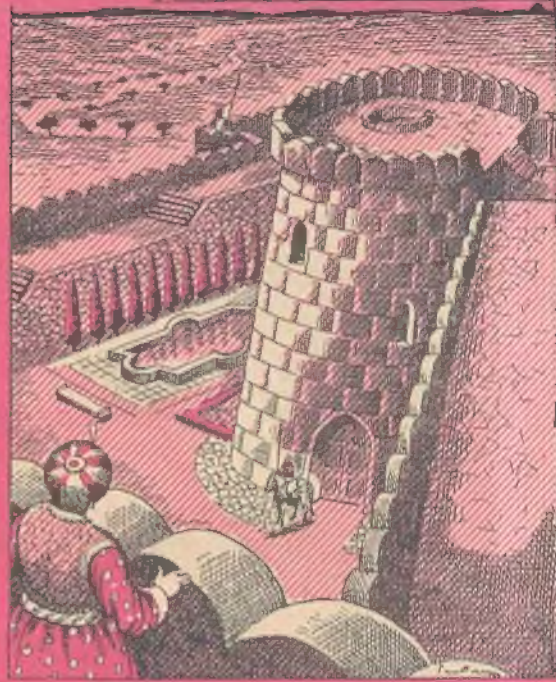
తరవాత అతను ఆ గుర్రాన్ని నడిపే యుక్తులన్నీ సాధించాడు. ఎందుచేతనంటే ఆ కిటుగుర్రం ఎగరటమూ, దిగటమూ మాత్రమే గాక, వెనక్కు, ముందుకూ ఎగురుతుంది; వేగంగానూ, మెల్లిగానూ కదులుతుంది; కళ్ళెం లాగితే కుడికి, ఎడమకూ కూడా తిరుగుతుంది. ఈ ఉపాయాలన్నీటిని రాజకుమారుడు అభ్యసించాడు. తెలియపలసిన కిటుకులన్నీ తెలిశాయని తోచినమీదట అతను ఆ గుర్రాన్ని గాలిలో కొద్ది ఎత్తుకు తీసుకుపోయి, సుమారైన వేగంతో పోనిస్తూ అనేక నదులూ, కొండలూ, నగరాలూ, దేశాలూ, సముద్రాలూ దాటి ప్రయాణమై వెళ్ళాడు. ఈ ప్రయాణంలో అతనికి పూర్వం తెలియని వింతలు ఎన్నో

కనిపించాయి; ఎన్నో కొత్త నగరాలూ, దేశాలూ చూసి ఆనందించాడు.

అలా అతను ఆకాశాన వెళుతుండగా, కింద నేలపైన అతని కొక సుందరమైన నగరం కనిపించింది. ఆ నగరంలోని భవనాలు బొమ్మల్లాగా చాలా అందంగా అమర్చి ఉన్నాయి. నగరంలో పచ్చిక బయళ్ళు తివాసీలు పరిచినట్టుగా ఉన్నాయి. వాటిమీద లేళ్ళూ జింకలూ పరిగెత్తుతున్నాయి. ఆ దేశంలో ఎక్కడ చూసినా జలప్రవాహాలే!

రాజకుమారుడు అక్బార్ తన గుర్రాన్ని ఆ నగరంమీదుగా గుండ్రగా తిప్పి అక్కడి ప్రకృతిసౌందర్యాన్ని తనివి దీర చూసి ఆనందించి, "ఈ నగరం ఏమిటో, ఇది ఏ దేశంలో వున్నదో, దీనికి రాజెవరో తెలుసుకోవాలి!" అనుకున్నాడు. సరిగా ఈసమయానికే నూర్ముడు అస్తమించి క్రమంగా చీకటి కమ్ముకురాసాగింది.

"ఈ రాత్రి ఈ నగరంలోనే గడుపుతాను. రేపు ఉదయం యిక్కడినుండి బయలుదేరి మా దేశం వెళ్లి, మా నాన్నగారితోనూ నా మిత్రులతోనూ నేను చూసిన వింతలూ, నాకు కలిగిన వింత అనుభవాలూ చెబుతాను," అనుకున్నాడతను.

తన గుర్రాన్ని ఎక్కడ దించాలా అని అతను ఆలోచిస్తూండగా అతనికి కింద ఒక రాజసౌధంలాటిది కనబడింది. అది సరిగా నగరం నడిమయ్యాన వున్నది. దాని చుట్టూ బురుజులున్నాయి. కవచాలు ధరించిన నలభైమంది భటులు ఈటెలూ, విల్లులూ చేతబట్టి ఈ రాజసౌధానికి పహరా యిస్తున్నారు.

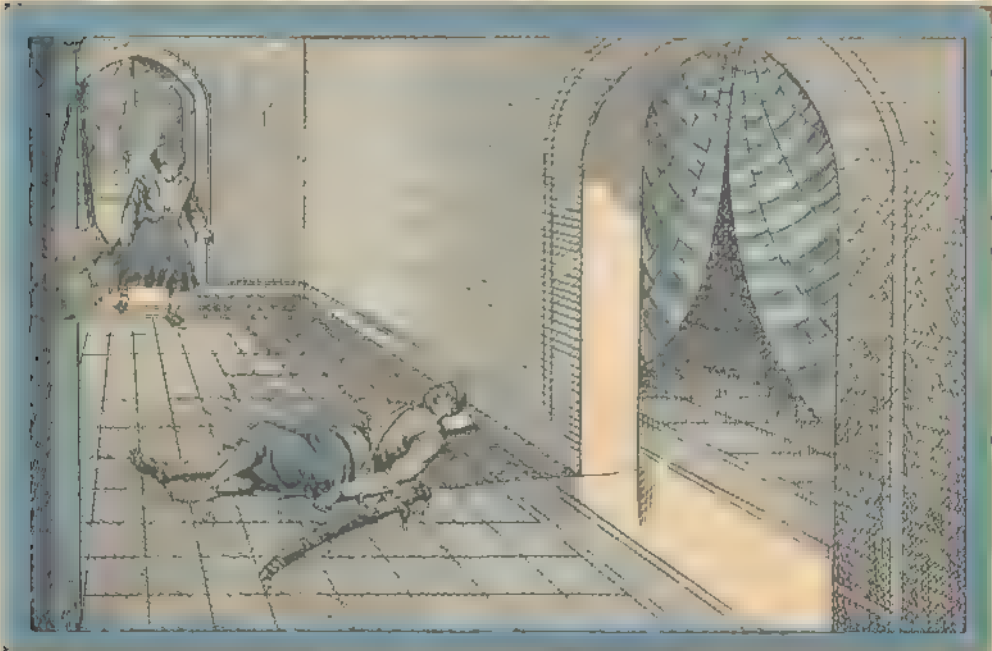
రాజకుమారుడు మీటనొక్కితీలుగుర్రాన్ని రాజసౌధం పైభాగాన గల మిద్దెమీద దించాడు. తరవాత అతను గుర్రంమీది నుంచి దిగి ఆ గుర్రాన్ని చూసుకుని చాలా ముచ్చటపడి, "దీన్ని తయారుచేసినవాడు

నిజంగా పాపాన్ని చేశాడు. అల్లా కట్టా కించి నేను ఇల్లు చేరుకుంటే ఆ ముసలి వాడికి ఎన్ని బహుమానాలైనా ఇస్తాను,” అనుకున్నాడు.

బాగా చీకటిపడింది. అయితే రాజ భవనంలో జనసంచారం మాటుమణిగేదాకా రాజసంఘాతం ఆ మిడ్లమీదనుంచి ఇదంతా లికి రారదు. బాగా పొద్దుదాటుంది. అతనికి ఆకలి దహించుకుపోతుంది. చివర కతను లిండికోసం వెతుక్కుంటూ మిడ్లమీదనుంచి మెట్లు దిగివచ్చాడు. ఆ మెట్లు అతన్ని నేరుగా కిందికి తెచ్చాయి. అక్కడ ఒక చాపడి కనిపించింది. వానిపై అందమైన

చలపరాళ్ళు పరిచారు. వాడపైన తల్లిని వెన్నెల పడుతున్నది. ఎక్కడా జన సంచారం గాని, మనుషుల అలికిడిగాని ఉన్నట్టు లేదు.

అతను నిశ్చేష్టుడై అటూ ఇటూ చూస్తూ, “ఎందుకు వచ్చినా ఏదీ, ఈ చాపికి ఆ మిడ్ల మీదనే ఎలాగో గడిచి తెల్లవాచుతూనే బయలుదేరి మా దేశం పోతాను,” అనుకుంటూండగా, రాజసౌధం లోపలిభాగంలో ఒక కాగడా వెలుగుతూ కనబడింది. ఆ వెలుగులో అంతఃపుర వ్యవస్థల ఒరుట పచ్చమిద పడుకుని గట్టిగా గురకపట్టి నిద్రపోయే సల్లబ కొబ్బాబానిస కనిపించాడు.

వాడి పరుపు ద్వారానికి అడ్డంగా వెనిపున్నది. కాగడా వెలుగులో వాడి కత్తిపడి నిగనిగా మొట్టున్నది. వాడి బేరునందు ఆపకకనె పున్న ఒక నల్ల రాతిస్తంభానికి దిగించబడన మేకుకు వేళ్ళాడుతున్నది.

అ నీగ్రోబానిసను చూస్తేనే రాజకుమారుడికి కంపరం యొత్తంది. అతను ప్రాణాలరచేత బట్టుకుని అడుగులో అడుగువేసి కుంటూ ఆహారపునలదీని నవ్వించి, దాన్ని స్తంభంనుంచి దించి ఇవతలికి తీసుకువచ్చాడు. అందులో సచివరమైన ఆహారం పుట్టింది. రాజకుమారుడు దాన్ని తిని చావడి మధ్య పుట్ట జలయంత్రం పుట్ట నిలుకాగి,

అహరహం నరసింహం తానామిహ మహానామకైః తానామిహ
చాదు. నిగ్రహానిన గురకా గురకలపెట్టి నిద్ర
పోతూనేవున్నాడు.

రాజకుమారిని చూసి కత్తెపడి పట్టుకుని
వ్రసాయంగా కత్తిని ఒరసుంటి బయటికి
తీశాడు. నిగో లేవలేదు.

రాజకుమారుడు ధైర్యంగా అంతఃపురం
లోకి ప్రవేశించాడు. కొంతమార్చు వెళ్ళినదికి
అతనికి మరొక ద్వారము, దానికి అడ్డంగా
కన్నపుర్లు మళ్ళీలే లేచా కనుపించాయి.
అతడు తెరచి తొలకుని చికి చికిల్లులు
పడకగదిలోకి అడుగుపెట్టాడు. అ గదిలో
దంతంతో తలచూచుచున్న చికి మంచుపై

చందమామ

"నిన్ను లోపలికి యెవరు రానిచ్చారు?" అని రాజకుమారి మళ్ళీ ప్రశ్నించింది. ఆమె పేరు వమ్మ అలనహార్.

"అల్లా రానిచ్చాడు! నా ఆద్యష్టం సన్నిక్కడికి తచ్చింది!" అన్నాడు అక్కార్.

"నిన్న నన్ను పెళ్ళాడటానికి హిందూ దేశంనుంచి ఒక రాజకుమారుడు వచ్చాడట. కొంపతీసి అది నువ్వేనా? ఆయన అందుగా లెండునూ మా నాన్నగారు పెళ్ళికి బిచ్చంలేదు. నువ్వు అందుగానే వున్నావా?" అన్నది రాజకుమారి నహార్.

ఈమాటవిని రాజకుమారుడు చాలా ఆనందం వాచాడు. అతను బవాబు చెప్పే లొప్పగా రాజకుమారి చెలికత్తెలు నలుగురూ మీలకుని, కొత్తవాళ్ళి చూసి ఎంతో కలగారు పడుతూ, "అమ్మగారూ, ఎవరీ మనిషి?" అని అడిగారు.

"నాకూ తెలియదు. కళ్ళు తెరిచేసరికి ఎదట ప్రక్కకిమయాడు. నిన్న నన్ను పెళ్ళాడటానికి వచ్చిన రాజకుమారుడేమో!" అన్నది నహార్.

"కాదు, కాదు. ఆ మనిషి వికారంగా వున్నాడు. మేము చూశాము." అంటూ వాళ్ళు కొబ్బావాట్లు నిద్రలేపి, "ఏమిరా? ఇదేనా అంతఃపురాన్ని నువ్వు కావలాకాసే

ఒక ఆహార్య సౌందర్యపతి నిద్రపోతున్నది. ఆమె అదొక్క రాజకుమారుడు. ఆమె మంచానికి నాలుగువైపులా నలుగురు దాసీలు నేలపై పడుకుని నిద్రపోతున్నారు.

రాజకుమారుడు అక్కార్ రాజకుమారి సౌందర్యం చూసి విభ్రాంతి చెంది స్తంభంలాగా నిలబడిపోయాడు. అంతలోనే రాజకుమారి నిద్ర మెల్లకుని కళ్ళు తెరిచి కొత్త మనిషిని చూసి, భయపడటానికి మారుగా, "ఎవరు నీవు?" అని ప్రశ్నించింది.

అక్కార్ ఆమెను సమీపించుతూ, "నిన్ను సమీపించి పెళ్ళాడ బిచ్చంవాణ్ణి!" అని ధైర్యంగా జవాబిచ్చాడు.

చందమామ

పద్ధతి? ఈ మనిషిని లోపలికి రానిస్తావా?" అని అిట్టారు.

నీగోబానిస కంఘారుతో కత్తిదూయబోయి తన ఒక ఖాళీగావున్న సంగతి తెలుసు కున్నాడు. వాడి కంఘారు రెట్టంపయింది. వాడు పడకగదిలోకి వచ్చి రాజకుమారుణ్ణి చూసి, "అయ్యా, మీరు మనిషా? దయ్యమా?" అని అడిగాడు.

"నీచుడా, నన్ను దయ్యమంటావా? చూడు నిన్నేం చెస్తానో?" అని అక్కార కత్తి దూపి వాడిపైకి వచ్చాడు.

"నన్ను నిష్కారణంగా చంపక, తమ రెపరో సెలవివ్వండి!" అన్నాడు బానిస.

"నేను రాజుగారి అల్లుణ్ణి. అందుకనే నాభార్య ఉన్న చోటికి నేను వచ్చాను!" అన్నాడు రాజకుమారుడు.

"చిత్తం, తమరు అలా సెలవిస్తే నేనే మనేదీ?" అంటూ బానిస అక్కడినుండి పరిగెత్తిపోయి, రాజుగారిని నిద్ర తెప్పతూ కంఘారుగా కేకలు పెట్టాడు.

రాజుగారు వాడి కంఘారు చూసి, "ఏమిటా సంగతి? త్వరగా చెప్ప!" అన్నాడు అదుర్దాగా.

"మహారాజా, అమ్మాయిగారి పడక గదిలో ఒక దెయ్యం చెరి తమ అల్లుణ్ణి

చెబుతున్నది. వెంటనే వెళ్లి మీరా దయ్యాన్ని పదలగొట్టండి," అన్నాడు బానిస.

రాజుగారికి వాణ్ణి చంపాలన్నంత కోపం వచ్చింది. "తుచ్చుడా, నువ్వక్కడ ఉండి కూడా ఆ దయ్యాన్ని లోపలికి ఎందుకు పోనిచ్చావు?" అంటూ ఆయన గబగబా రాజకుమారై పడకగదికి వచ్చి దాసలతో, "ఏం జరిగింది? ఏమిటదంతా?" అన్నాడు.

"మేమేమీ ఎరగము, మహారాజా! మాకు నిద్ర మెలుకువ వచ్చేసరికి ఈయన ఎవరో, ఏలా వచ్చాడో గాని, రాజకుమారైతో మాట్లాడుతూ మాకు కనిపించాడు," అన్నారు దాసీలు.

రాజుగారు అక్కారను సమీపించ సాగాడు. ఈలోపుగా రాజకుమారుడు రాజ కుమార్తెను, "ఈయనివా మీ తండ్రి?" అని అడిగి, ఆమె అవునని తలవూపిన మీదట, కత్తి చూసి రాజుగారిపైకి లంఘనపూ పెడబొబ్బలు పెట్టాడు.

అతన్ని చూసి రాజుగారు భయపడి, "తొందరపడకు, కొంచెం ఆగు! ఇంతకూ నువ్వు రాజకుమారుడివా, దయ్యానివా!" అని అడిగాడు.

"నేను సినలైన రాజకుమారుణ్ణి. మీ కుమార్తె చాలా అందగత్తె అని విన ఆమెను పెళ్ళాడ వచ్చాను గనుక నరి

పొయింది గాని, నన్ను మరొకరు దయ్య మంటే వారి తల ఈచాటి ఒక్క వేటుతో ఎగరగొట్ట ఉండును!" అన్నాడు అక్కార.

"నువ్వు నిజంగా రాజకుమారుడివే అయితే, దొంగతనంగా అంతఃపురంలోకి రావటం దేనికి? పైపెచ్చు నా అల్లుణ్ణి చెప్పకుంటావా? ఇప్పుడు నా భటులను పిలిపించి నెన్ను చెత్రపథ చేయించానంట నిన్ను ఆదుకునే వాడెవడు?" అని రాజు అక్కారను అడిగాడు.

"మీరు కొంచెంకూడా ఇరిగితట్టానంట లేకుండా మాట్లాడుతున్నాను. నాకన్న మంచి అల్లుడు మీకిక్కడ దొరుకుతాడు.

"అది నిజమే. కాని నా కూతురి పెళ్ళి బహిరంగంగా జరగాలి. ఎవరికీ తెలియకుండా జరిగిపోయిందంటే అదిమాత్రం నాకు అప్రతిష్ట కాదా? అందుచేత కాజీ సమక్షంలో నా కూతురును నువ్వే బహిరంగంగా పెళ్ళాడు," అన్నాడు రాజు.

"నా అభ్యంతరం ఏమీలేదు, అలాగే పెళ్ళాడతాను. కాని అందుకు నేను కొన్ని నియమాలు చెబుతాను. వాటికి మీరు ఒప్పుకుంటేనే మీరు కొరిసి ప్రకారం పెళ్ళి జరుగుతుంది," అన్నాడు అక్కార్.

"ఏమిటా నియమాలు?" అని రాజు అడిగాడు.

"ఒక వద్దతి ఏమిటంటే మీరు నాతో కచ్చితమైన ఒప్పందం. ఈ ఒప్పందంలో మీరు ఓడిపోయే పక్షంలో మీ సంతోషం నాకప్పుడూ లేదు. రెండవవద్దతి ఏమిటంటే చెప్పి ఉదయం మీకున్న సైనిక బలాలన్నిటినీ నాపైకి యుద్ధానికి పంపటం. ఈ రెండు వద్దతులలో దీనికో ఒకదానికి మీరు ఒప్పుకోవాలి. ఇంతకూ మీ కింద ఎంతమంది సైన్యబలమున్నారో?" అన్నాడు అక్కార్.

అదిగాక భటులను పెలిచి మీ కూతురి పడకగదిలోకి పరాయివాడు ప్రవేశించాడని బయటపెట్టితే అప్రతిష్ట మీ కుమార్తెకే కదా?" అన్నాడు అక్కార్.

"నలభైవేలమంది సైనిక భటులూ, మరి నలభైవేలమంది బానిస భటులూ ఉన్నారు," అన్నాడు రాజు.

"ఆ ఎనభైవేలమందినీ నాపైకి యుద్ధానికి పంపండి. వారు నన్ను చంప గలిగితే మీకుగాని, మీ కుమార్తెకుగాని ఎట్టి అప్రతిష్ఠా ఉండదు. నేను వారిని జయించానా నాలాటి అల్లుణ్ణి సంపాదించినందుకు లోకం మిమ్మల్ని మెచ్చుకుంటుంది," అన్నాడు అక్కార.

రాజు ఈ రెండో పద్ధతికి ఒప్పుకున్నాడు. ఈ కుర్రవాడికి కొంచెం పచ్చిపిండి పుంటుందని, తన భటులచేతిలో అతను తప్పక చస్తాడని రాజుకు తోచింది. ఆయన కొజ్జా వాణ్ణి పిలిచి, "ఒరే, నువ్వు మన పజీరు పట్లకు వెళ్లి, మన సైనికుల సందరిని మైదానంలో హజరుపెట్టమని పుత్రుడు విద్విర్భటు చెప్పి," అన్నాడు.

రాజాజ్ఞప్రకారం మంత్రి ఎనభైవేలమంది భటులనూ మైదానంలో నిలబెట్టించాడు. ఇంతలో తెల్లవారింది. యుద్ధం చెయ్యటానికి అక్కారకు ఒక గుర్రంకావాలి గనక, రాజుగారు తన నౌకర్లను పిలిచి, "మన ఆశ్వశాలలో వున్న గుర్రాలన్నిటిలోకి మంచి గుర్రంగా చూసి దాన్ని వెంటనే

యుద్ధానికి ఆయుధంవెనుక్కొడికి పట్టుకు రండి!" అన్నాడు.

ఈ మాటలు విని అక్కార, "మహారాజా, ఇక్కడికి నన్ను తెచ్చిన గుర్రం వున్నది. నాకు వెరే గుర్రం అవసరంలేదు," అన్నాడు.

"సరే, నీయిష్టం!" అంటూ రాజుగారు అక్కారను వెంటపెట్టుకుని మైదానంపక్కకు బయలుదేరాడు.

అక్కడ సైనికులు యుద్ధనన్నద్దులై బయలుదేరి నిలబడివున్నారు. వారితో రాజు గారు ఇలా అన్నాడు :

"సైనికులారా, ఈ యువకుడు నా కుమార్తెను వివాహం చేసుకుంటానని వచ్చాడు.

తాను చాలా పరాక్రమవంతుడని, మిమ్మల్ని లృంధరినీ ఒంటరిగా జయించగలననీ అంటున్నాడు. ఇది విన్నంతే సంతోషించ దగినమాటగాని, అబద్ధమైన పేరులో ఇంత కంటే దుస్సాహసం మరొకటి వుండదు. అందుచేత ఇతను ముఠాకి వచ్చినప్పుడు మీరు వమావాళుగారు చెకుండా ఇతనితో యుద్ధంచేయండి!" తరవాత రాజుగారు అక్కడినుండి తిరిగి, "ఇక నువ్వు యుద్ధం ప్రారంభించవచ్చు!" అన్నాడు.

"ఇది చాలా అన్యాయం. కాళ్ళపై నిలి బడివున్న నేను ఇంతమందితో ఎలా పోర గలను?" అన్నాడు అక్కార.

"మరి నేను గుర్రాన్ని యిస్తానంటే మొందుకు వద్దన్నావు? ఇప్పుటికైనా మించి పోయిందేమీ, గుర్రాన్ని ఇవ్వించేయించ మంటావా?" అన్నాడు రాజు.

"నే నెక్కివచ్చిన గుర్రం వున్నది, మహా రాజా. నాకు వేరే గుర్రం అవసరంలేదు,"

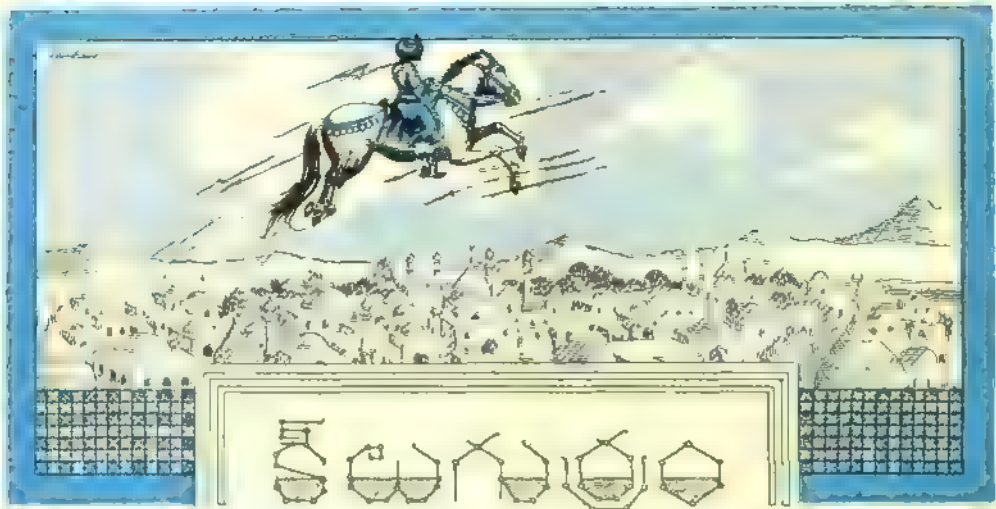
అన్నాడు అక్కార. "ఆ సంగతి లోగడే చెప్పావు! ఇంతకూ ఆ గుర్రం ఎక్కడ వున్నది?" అన్నాడు రాజు.

"అది మీ భవనం మిద్దెపైనే వున్నది," అన్నాడు అక్కార.

"మిద్దెపైనా?" అన్నాడు రాజు ఆశ్చర్యంతో. ఈ క్షురవాదికి మరీ సరిగా లేదన్న అనుమానం మరొకసారి ఆయనలో తల ఎత్తింది. "గుర్రం మిద్దెపైన ఎలా వుంటుంది? అయినా చూస్తాం?" అంటూ ఆయన తన సేనానాయకుని దగ్గరికి పలిచి, "రాజభవనంపైన మిద్దెమీద ఏమున్నదో చూసి వెంటనే ఇక్కడ వున్నట్లు తిరిగిరా. అక్కడ ఏమైనా కనిపిస్తే దాన్ని వెంట పట్టుకురా!" అన్నాడు.

అక్కడ చేరిన ప్రజలు తమలో తాము, "గుర్రం ఎక్కడైనా మెట్లెక్కి మిద్దెమీదికి పోవటం వుందా? ఏమిటి ఆశ్చర్యం?" అని గుసగుసలాడారు. —(ఇంకా వుంది)

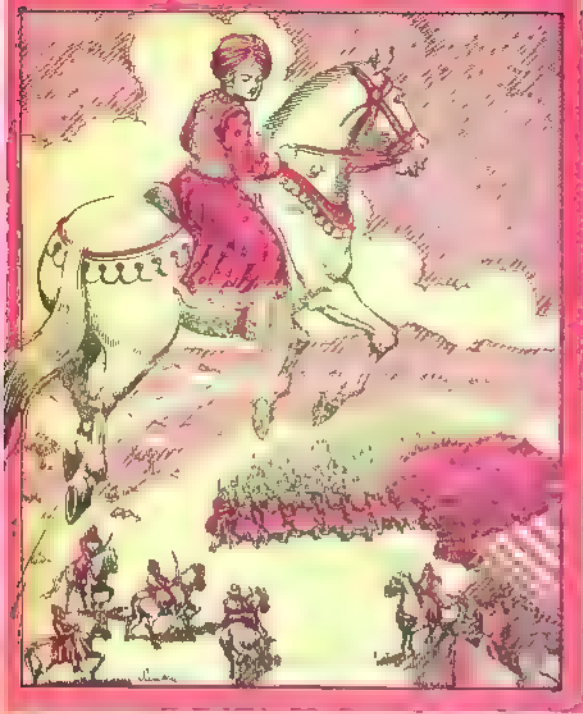

3

[కలుగుర్రంపై ఆకాశంలోకి ఎగిరిపోయిన రాజకుమారుడు అక్కార్ ఆ గుర్రాన్ని స్వాధీనం చేసుకునే ఉపాయాలు తెలుసుకున్నాడు. అతను ఆ గుర్రంతోనూ ఒక వేళంలోని రాజభవనంమీద విగి అర్ధరాత్రి అంతాపురంలో ప్రవేశించి అతి సాందర్యపతి అయిన రాజకుమారిని వచ్చి అతనితోనూ చూసి, ప్రేమించాడు. ఇంతలో అమె ఇంట్రి అక్కడికి వచ్చి అతనిని చూసి, అక్కడ వచ్చు భంగం అవుతుందనే ఉచ్చేషంతో వారిద్దరికీ కహస్యంగా వివాహం చేస్తానన్నాడు. రాజుగారివద్ద ఉండే ఎన్నెవెల ఆయుధభటులతోనూ ఒంటరిగా తనను యుద్ధం చేయించినట్లయితే పెళ్ళాడతానన్నాడు అక్కార్. మర్యాదను సైన్యాన్ని ఆయత్తం చేశారు. "నా గుర్రం రాజభవనంమీది మీదపై ఉన్నది. దాన్ని తెప్పించండి!" అన్నాడు అక్కార్. అందుకై రాజు తన సేనాపాయకుణ్ణి పంపాడు.]

సేనానాయకుడు మీదట ఎక్కేసరికి అక్కడ తలినంది. ఇది చూసి ఆయన, ఆయన ఆయనకు ఎంతో ఆందమైన గుర్రం కని వెంట వచ్చిన భటులూ విరగబడి నవ్వారు. పించింది. అంత ఆందమైన గుర్రాన్ని "ఈ గుర్రంతోనా వాడు యుద్ధం చేసేది? ఆయన ఎన్నడూ చూసి ఉండలేదు. కానీ వెర్రివాడులాగున్నాడే!" అన్నాడు ఒకడు. ఆయన దానిని సమీపించి చూస్తే అది "ఇందులో ఏదైనా తంత్రం ఉందేమో, చంద్రకోయ్యతోనూ దంతంతోనూ చెసినదని ఎవరు చూశారు?" అన్నాడు మరొకడు.

అర్. దయానందరావు

"నువ్వు వారిని సంహరించటానికి ఏ మాత్రమూ సరికొరవడవద్దు. ఎందుకంటే వాళ్ళు నిన్ను చంపటానికి పూర్తిగా సంసిద్ధులై ఉన్నారు!" అన్నాడు రాజు.

భటులు ఆ గుర్రాన్ని ఎత్తుకుని మైదానానికి తీసుకువచ్చి రాజుగారి ఎడట ఉంచారు. వెంటనే దాని చుట్టూ జనం మూగి వింతగా చూడసాగారు.

“మహారాజా, వాడు మనిషికాదు. దయ్యమో, భూతమో, మాంత్రికుడో అయి ఉండాలి. అందుకే మన కళ్ళలో దుమ్ము కొట్టి తప్పించుకుపోయాడు!” అన్నారు రాజుగారి అనుచరులు.

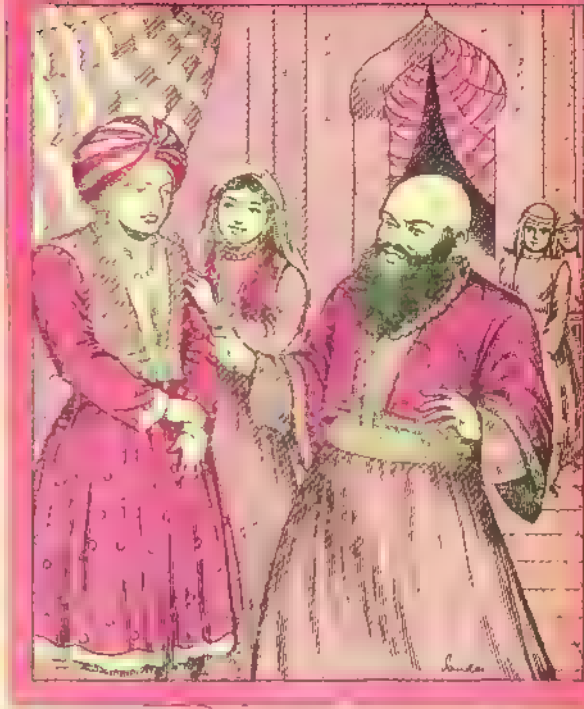

"అమ్మా, వాడు దొంగ, అబద్ధాలమారి, దుర్మార్గుడు, పాపిష్టివాడు, జిత్తులమారి వెధవ! వాడు వదిలినందుకు అల్లాకు కృతజ్ఞత చెప్పకోవాలి గాని ఎక్కడైనా ఏడుస్తారా?" అన్నాడు రాజు.

తండ్రి ఎంత చెప్పినా రాజకుమార్తె దుఃఖం ఎక్కువయిందేగాని తగ్గలేదు. "అతను తెరిగి కంటపడేదాకా నేను నీరూ, ఆహారమూ ముట్టను. అంతదాకా ఏడుస్తూనే ఉంటాను!" అని ఆమె తండ్రికి తెలియజేసింది. కుమార్తె ఈవిధంగా శోక సముద్రంలో మునిగిపోవటంవల్ల రాజు గారినికూడా విషాదం ఆవరించింది.

ఈలోపల రాజకుమారుడు అక్కార తాను విడిచివచ్చిన నగరం పేరు 'సనా' అని, యమన్దేశానికి అది ముఖ్యపట్టణమనీ తెలుసుకున్నాడు. అతను తన కీలుగుర్రాన్ని స్వదేశానికేసి మళ్లించి, తాపీగా ప్రయాణంచేస్తూ, చీకటిపడిన అనంతరం తన తండ్రి ఇంటిపై దిగాడు.

అక్కార వెళ్లిపోయినది మొదలు సాబూర్ చక్రవర్తి, ఆయన కుటుంబమూ విచారంలో మునిగివున్నారు. చక్రవర్తి మెట్లు దిగి వస్తున్న తన కుమారుణ్ణి మొదట చూసి తనకేదో భ్రమ కలిగిందనుకున్నాడు. తర

వాత ఆయన తన కుమారుణ్ణి అలింగనం చేసుకుని ఆనందంతో కంపించిపోయాడు. అక్కారను చూసి అతని ముగ్గురు చెల్లెళ్లూ ఆనందబాష్పాలు రాల్చారు. వారి ప్రాణాలకు చచ్చినవాడు బతికి వచ్చినట్టే అయింది.

అక్కార తన అనుభవాలన్నిటినీ చెప్పాక చక్రవర్తి తన భటులతో, "రేపు నగరమంతా అలంకరించి ఉత్సవాలు జరిపించండి. వారం రోజులపాటు నగరంలో విందులూ, వినోదాలూ జరగాలి!" అని ఉత్తరు విచ్చాడు. మర్నాడు ఖైదులలో వున్న వారంతా విడుదల చేయబడ్డారు. రాజుగారి ఖర్చుతో బ్రహ్మాండమైన విందులూ, వేడు

కలూ జరిగాయి. రాజకుమారుడు తిరిగి వచ్చినట్టు ప్రజలకు తెలియగలందులకు అతన్ని విధివిధి ఊరేగించారు.

ఊరేగింపు అయ్యాక అక్కార తన తండ్రిని, "కీలుగుర్రం ఇచ్చిన సిద్ధుడు ఏమయ్యాడు?" అని అడిగాడు.

"వాణ్ణి ఒక చీకటికొట్లో పెట్టించాను! వాణ్ణి అల్లా కనికరించరాదు! అందరు ఖైదీలను విడుదల చేసేటప్పుడు, వాణ్ణి మాత్రం విడుదల చేయలేదు!" అన్నాడు చక్రవర్తి.

అక్కార ఆ సిద్ధుణ్ణికూడా విడుదల చేయమని కోరాడు. చక్రవర్తి ఆ ముసలి

వాణ్ణి ఖైదు విడిపించి, తన సమక్షానికి పిలిపించి, ఇష్టం లేకపోయినా కాలావ కప్పి, బోలెడంత ధనం బహుమతి ఇచ్చాడు.

రాజకుమారైను ఆ ముసలివాడి కిచ్చి పెళ్లిచెయ్యటం ప్రశంస రాజు తీసుకు రాలేదు, సిద్ధుడు ఎత్తనూలేదు. అయితే సిద్ధుడు లోలోపల మండిపోతున్నాడు. తన కీలుగుర్రాన్ని రాజకుమారుడి చేతికి అంద నివ్వటం పొరపాటయిందని ఆయన కిప్పుడు తెలిసివచ్చింది. ఆ కుర్రవాడు దాని మర్కం తెలుసుకోనే తెలుసుకున్నాడు.

చక్రవర్తికి మటుకు కీలుగుర్రం పేరు చెబితే సింహస్వప్నమయింది. ఆయన

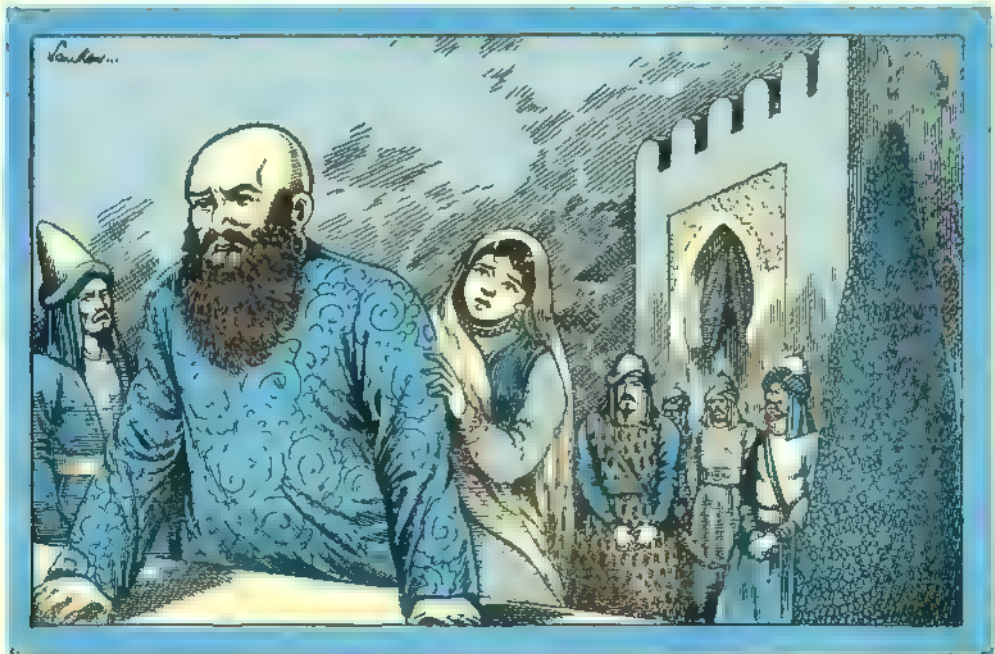
తన కొడుకుతో, “నాయనా, దేవుడి దయ వల్ల నువ్వు మాకు తిరిగి దొరికావు. మరెన్నటికీ అ దిక్కుమాలిన గుర్రం జోలికి పోకు. అది చాలా మోసంతో కూడినది. దాని రహస్యాలలో నీకు బహుశా సగంకూడా తెలిసి ఉండవు!” అన్నాడు.

అత్తార్ ఇంటికి తిరిగి వచ్చాడేగాని సనా నగరపు రాజకుమార్తె సహార్ అతని కళ్ళలో మెదులుతూనే ఉన్నది.

వారంరోజుల పాటు అతివైభవంగా విందులూ వినోదాలూ చూస్తున్నప్పటికీ అతను ఆమెను క్షణంసేపుకూడా మరప లేదు. చివరకు అతనికి ఆమెను మళ్ళీ

చూడాలనే కోరిక తీవ్రంగా కలిగింది. తన తండ్రికి తెలియకుండా అతను మిద్దెమీదికి వెళ్లి, కీలుగుర్రాన్ని ఎక్కి యమన్ దేశానికి బయలుదేరాడు. అతను మాయమైన సంగతి తెలియగానే చక్రవర్తి తన భవనం మీద ఉండే కీలుగుర్రంకోసం చూశాడు. అది అచ్యుత్యమయినట్లు స్పష్టమయ్యేసరికి ఆయన గుండె కొయ్యబారిపోయింది.

“ఒక్కడే కొడుకు! వాడి పాలిటికి ఈ మాయలమారి గుర్రం ఎక్కడ దాప రించింది? దాన్ని అప్పుడే ఎందుకు వెరగ గొట్టి ముక్కలు ముక్కలు చేశానుగాను?” అని ఆయన వాపోయాడు.

రాత్రి బాగా పొద్దు పొసిచ్చి అక్కార ననా నగరం చేరుకుని వెనకబిలాగే రాజభవనం పైన వాలాడు. అతను అంతఃపురం ప్రవేశించి రాజకుమార్తె శయనమందిరాన్ని సమీపించుకొని ద్వారానికి కట్టిన తెరవెనక నుంచి మాటలు వినిపించాయి.

"అమ్మా, ఆ మోసగాడికోసం ఎంత కాలం నిద్రాపోరాలు మాని ఉంటావు? నీకోసం అతను ఏడుస్తుంటే పోనీ ఆనుకో వచ్చు! అదేమీ లేనప్పుడు నువ్వు ఒక్కతైవే ఎందుకిలా ఏడవాలి! మామాట విని భోజనం చెయ్యి, కులాసాగా ఉండు!" అని చెలి కత్తెలు రాజకుమార్తెకు బోధచేస్తున్నారు.

"మీరు చెప్పేదంతా అబద్ధం. అతను నన్ను ఒక్కక్షణంకూడా మరిచిపోలేడు. నాప్రేమ ఎలాటిదో, అతనిప్రేమా అలాటిదే!" అని రాజకుమార్తె కుళ్ళికుళ్ళి ఏడుస్తున్నది.

సరిగా ఆ సమయంలో అక్కార తెర పక్కకు తొలిగించి, గదిలోకి అడుగు పెట్టాడు. రాజకుమార్తె ఎంటున్న సఖులు నిర్వాంతపోయారు. రాజకుమార్తె ముఖం ఒక్కసారిగా వికసించింది. "నీకోసం ఎంత ఏడ్చాను! నన్నెందు కిలా వదిలేసి వెళ్లి పోయావు! నువ్వింకొక రోజు ఆగి వచ్చిఉంటే నా శవం కనిపించి ఉండేదిగదా!" అన్న దామె అక్కారతో.

"నేనేం చేసేది? నన్ను నీ తండ్రి ఎలా అవమానించాడో చూశావుగదా! నీ తండ్రి కావటంవల్ల బతికిపోయాడు గాని లేకపోతే నా కత్తికి బలిదేసేవాణ్ణి. ఆకలిగా ఉంది, భోజనం తెప్పించు!" అన్నాడు అక్కార.

చెలికత్తెలు వెళ్లి ఇద్దరికీ బోజనపదార్థాలు తెచ్చి వడ్డించారు. కడుపునిండా తిన్న అసంతరం అక్కార తన ప్రియురాలితో, "నువ్వు ఉపోపాలు చెయ్యకు. నేను వారాని కొకసారి వచ్చి నీకు కనిపిస్తూ ఉంటాను. తెల్లవారక ముందే నేను బయలుదేరి వెళ్లాలి!" అన్నాడు.

"అమ్మయ్యో, ఇంక నిన్ను ఒంటరిగా వెళ్లవివ్వను. నన్నుకూడా మీ దేశం తీసుకుపో!" అన్నది రాజకుమార్తె సహర్.

"నాకోసం మీ దేశాన్నీ, తల్లిదండ్రులనూ వదిలి ఉండగలవా?" అన్నాడు అక్కార్.

"అదంతా నాకోక లెక్క కాదు. నీకోసం అన్నీ వదిలేస్తాను!" అన్నది రాజకుమార్తె.

తెల్లవారబోయే సమయంలో అతను మిద్దె మీదికి వెళ్లాడు. రాజకుమార్తె తనకున్న ఖరీదైన దుస్తులూ, సమస్త ఆభరణాలూ ధరించి, చెలికత్తెలతో సహా అతనివెంట మిద్దెమీదికి వెళ్ళింది.

అక్కార్ కీలుగుర్రంమీద ఎక్కి కూచుని, తన వెనక రాజకుమార్తెను ఎక్కించుకుని, తన నడుముకూ ఆమె నడుముకూ కలిపి ఒక కోక చుట్టేశాడు. తరవాత అతను మీట నొక్కగానే గుర్రం గాలిలోకి లేచింది.

అంతవరకూ కిక్కురుమనకుండా ఉన్న రాజకుమార్తె పరిచారికలూ, కీలుగుర్రం రాజకుమార్తెతో గాలిలోకి లేవగానే గట్టిగా అర్తనాదాలు చేశారు. ఆ కేకలు విని రాణీ, రాజు మిద్దెమీదికి పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చారు.

రాజు అక్కార్తో, "నాయనా, మాపైన దయచూపించు. మా కుమార్తెను మానుంచి వేరుచేయకు!" అని ఆక్రోశిస్తూ అన్నాడు.

అక్కార్ రాజకుమార్తెతో, "ఏమంటావు? నీ తల్లిదండ్రులు నీకోసం ఘోషిస్తున్నారు. వెనక్కు తిరిగిపోతావేమిటి?" అన్నాడు.

"నువ్వుంటే నాకు వాళ్ళే కాదు, ఇంకేమీ ఆవసరంలేదు!" అన్నది రాజకుమార్తె.

ఈ సమాధానం విని రాజకుమారుడికి వరమానందమయింది. అతను సెలయేళ్లూ పచ్చికబయళ్ళూ గల చోట నేలపై దిగి విశ్రాంతి తీసుకుంటూ ప్రయాణంచేసి, మర్నాడు తెల్లవారేసరికి తన నగరంచేరాడు. కాని అతను కీలుగుర్రాన్ని నేరుగా ఇంటికి తీసుకుపోక, నగరంవెలవల ఉండే రాజ్ ద్వారంలో దింపాడు. తన కాబోయే భార్యను

***** చందమామ *****

నగరంలోకి ఊరేగింపుతో తీసుకుపోవాలని అతని ఉద్దేశం.

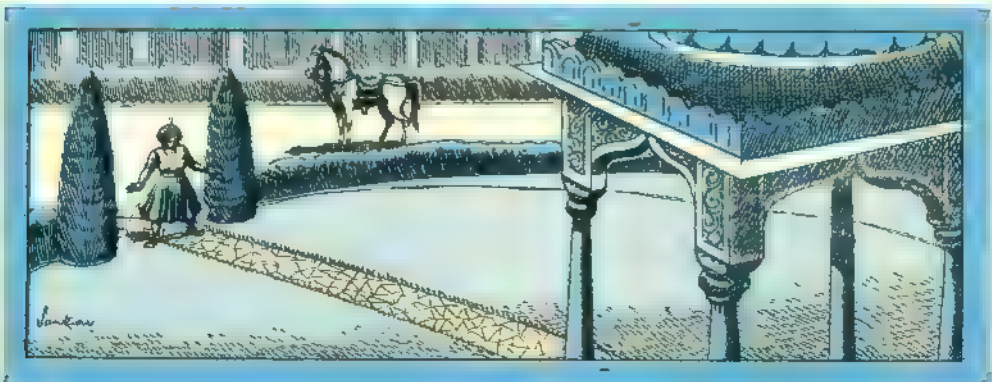
ఉద్యానం నడిమధ్యను ఒక చక్కని మంటపం ఉన్నది. అక్కార తన ప్రియురాలిని ఆ మంటపంలోకి తెచ్చి కూర్చోబెట్టి, "నే నిప్పుడు మా ఇంటికి వెళ్ళి నువ్వు వచ్చినట్టు మా తండ్రితో చెబుతాను. కీలు గుర్రాన్ని ఇక్కడే వదిలిపోతున్నాను. దాన్ని కాస్త జాగ్రత్తగా చూస్తూ ఉండు. నీకోసం కబురు వచ్చినప్పుడు నువ్వు నీ సొంత భవనం లోకి వచ్చేద్దువుగాని," అని చెప్పాడు.

తరవాత అతను మామూలు గుర్రం ఒకటి ఎక్కి తన ఇంటికి వెళ్ళిపోయాడు. అతన్ని చూసి చక్రవర్తి పరమానందం చెందాడు.

"నాన్నా, నావెంట సనా రాజకుమార్తె వచ్చింది. అంత అందగత్తె వర్షియాలోగాని, అరేబియాలోగాని ఉండదు. ఆమెను ఊరేగింపుతో తీసుకురావటానికి ఏర్పాట్లు చేయించు," అన్నాడు అక్కార.

చక్రవర్తి ఊరేగింపు మహా ఆర్భాటంగా ఉండేటట్టు ఏర్పాట్లుచేసి దానివెంట తాను కూడా బయలుదేరాడు. ఊరేగింపు వెంట అన్ని రకాల వాద్యమేళాలూ ఉన్నాయి. రాజకుమార్తెకోసం అక్కార ఒక అందమైన సింహాసనాన్ని అద్భుతంగా అలంకరింపజేసి దాని చుట్టూ రకరకాల బానిసలను ఏర్పాటుచేశాడు. తాను తనకుగల దుస్తులన్నిటిలోకి గొప్పవి ధరించాడు.

అయితే అతను ఊరేగింపువెంట వెళ్ళలేదు. ఆ ఊరేగింపు ఉద్యానం చేరటానికి చాలా కాలం పట్టుతుంది. అందుకని అతను వడిగల గుర్రాన్ని ఎక్కి అడ్డతోవను క్షణంలో ఉద్యానం చేరుకున్నాడు. అతను వచ్చి చూసేసరికి మంటపం నిర్జనంగా ఉంది. అందులో రాజకుమార్తె సహార లేదు. మంటపం బయట కీలుగుర్రం కూడా కనిపించలేదు. అక్కార గుండె ఆగి పోయినట్టయింది. —(ఇంకా ఉంది)

4

[illegible][illegible]

రావలూరు రై. సబ్ గ్రామ పంచాయతీ
వద్ద ఉంటుంటే అది అతనికి అనుచున్న
తగ్గిరిది. కానీ అదిగూ నాలుగవ గ్రామ
తల్లియిదు. అతడు చెప్పలేదు.
" సబ్ గ్రామ పంచాయతీ వద్ద
ఉంటుంటే పదవ గ్రామ పంచాయతీ

అర్. దయానందరావు

రాజకుమార్తెనూ తీసుకుని పారిపోయి ఉంటాడు," అనుకున్నాడు అక్కార.

ఈ అనుమానం తగలగానే అతను ఈ దా వానిని పట్టుకోవ్వద్దు," ఈ దా నంలోకి మరెవరైనా వచ్చారా? నిజం చెప్పండి, లేకపోతే మీ ప్రాణాలు తీసిస్తాను!" అన్నాడు.

ఉద్వాసపాలకులు భయపడుతూ, "మరెవరూ రాలేదు, మహారాజా. ఏదో మూలకం కాదు. దుడు మూలకం వచ్చాడు. అది తిని మరొక మక్క పోయింది, ఉద్వాసలారే ఎక్కడ ఉంటారు!" అన్నారు.

అక్కార భయపడినంతా జరిగింది.

సిద్ధుడు దగ్గర ఉన్నాడు. అరిగిపట్టి ముఖాన్ని చుట్టూరూ రాజకుమారుడు ఉన్నాడని పేర్కొని అరిగిపట్టుకున్నాడు. వెళ్ళి తిరిగితే అరిగి అరిగిపోయాడు.

"నాన్నా, ఈ సైనికుల నందరినీ తీసుకుని ఇంటికి తిరిగి వెళ్ళు. ఈ మోసం అందు తీరి చాకా రేపటికి రాను!" అన్నాడతను తండ్రితో.

ప్రక్కననే కక్కర్లు పని అవుచున్నారు. అది ఏదైనా పుత్రుడు గాంటదీ మార శపథం పూనటం అయినకు చాలా బాధ కలిగించింది.

“వృధాగా ఎందుకు శ్రమపడతావు, నాయనా? నువ్వు వెళ్లడానికి నేరేవువేయండి? నీ కోవాన్ని, మఱాకా పిగమీదగుండున నాతో ఇంటికి వచ్చేయి. నీకు కావాలంటే ప్రయత్నించు. నీ దావకమూ పైకినా తప్పి ఇస్తాను! నహర్ కోసం అంతగా విచారించకు!” అన్నాడాయన కొడుకుతో.

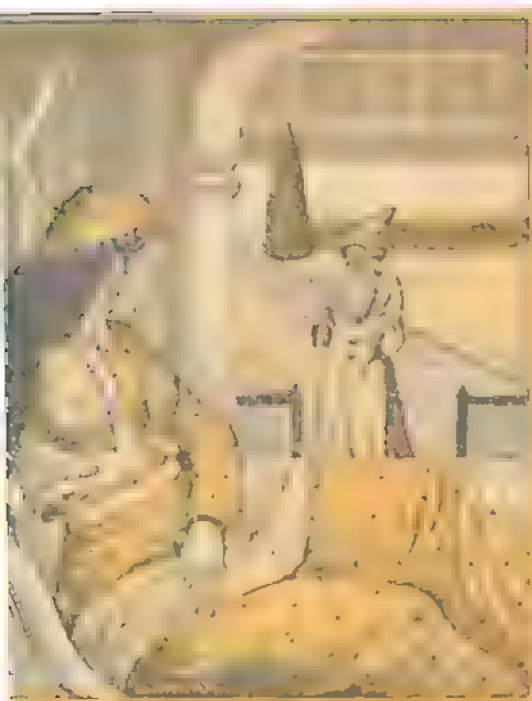
కాని ఈ మాటలు అక్కార చెవికెక్కి లేదు. అతను తొందర తొందరగా తన తిట్టడికి సిద్ధులు చెప్పి తాకిళ్ళు ఉన్న గుర్రం మీద అతడుగంగా వెళ్ళిపోయాడు. చుక్కల కంటివెంట కన్నులు కార్చుతూ, నిప్పుపూత ఇంటికి తిరిగి వెళ్ళాడు. అయిన

నింత నింతేడుపడ్డాడే అంత సరాకా, దుఃఖమూ ఆయనకు దావరించాయి.

ఆ రోజు ప్రాతఃకాలపువేళ మూలకలు పడుకుంటామనే పద్ధతినా పద్దుతు ఆ ఉద్యానం ప్రవేశించాడు. కాని తొవరికి రాగానికి పూరి, నున్న బద్దాది మెప్పించు ముఖం అయ్యి కు తగిలాయి. పద్దుతు అన్నార్పంత ఆ వానననుబట్టి వెళ్ళి మంట వన్నీ చేరినకి అక్కడ అయ్యి కు రాను తయారవేసిన కలుగులం కనపించం.

మంటి సిద్ధుడికి పరిచయంగాలా లేదు వచ్చి కుంటుంది. ఈ గుర్రాన్ని పోగొట్టుకున్న నాటినుండి అయిన మనస్సుకు కంత

పదన మనీ అనుచుంటుండనీ, ఆమెను
అనుమతించి పులిలలో పెట్టింది. అప్పుడు
పాపి అనుమతించి రాజకుమారుడు దానిని
అనుమతించి ఈ ఉద్వాహనంలో ఉంచాడనీ
అయిన గ్రహించాడు. అయిన రాజ
కుమార్తెను అనుమతించి సలాము చేసి
పంకరించాడు.

రాజకుమార్తె అట్టిగా అనుమతించి అట్టి
సిద్ధుడనీ చూసి, అయిన పాపిరాకారిం
కలది పడనరెడి వెంటనే కథన గా
మూసెనుకుని, "ఎవరు నువు?" అని
అడిగింది.

"మహారాజీ, నేను రాజకుమారుడి
నోగితును. మా రాజకుమారి మిమ్మల్ని
గలవనీ మరలవనీ చెప్పినారు. అది
ఇంతకంటే కూడా బాగుంటుంది. అదిగాక
అగ్రానికి అది ఇంతకన్న మగిర. ఆనలు
అయిన మిమ్మలది పెద్దరానిగానికి బంట్ల
అంత బాగాలేదు. అయిన తొమ్మిది పాప
దానికి వారు ఇంతదూరం రాలేరు!"
అన్నాడు నిధుడు.

"ఇంతకూ మీ యువరాజుగారే?"
అన్నది రాజకుమార్తె.

"దాని చక్రవర్తిగారి వెంట ఉన్నాను.
అందరూ కలిసి మేళకళాలతో, బాబా

అప్పుడు లేచి, నివాహనాలు లేచి, అయిన
దాని నోగితుని, దాని కుమారుని సలగా
అయిన అయిన కుమారుని, దాని ముద
వెళిపోయి మిమ్మలది అయిన తొ
అయిన అయిన. రాజకుమారుడు ఈ
గ్రహించి గలవనీ అయిన అయిన. దాని
ఈ మరలవనీ దీని, వారి కావలగింపనీ
ఈ గ్రహించి గలవనీ అయిన అయిన.

ఆ మరలవనీ చూతామని అయిన
మరలవనీ అయిన అయిన, ముమ్మడిలాగా
వెళిగిపోయి గలవనీ అయిన అయిన. రాజ
కుమార్తె అయిన అయిన కలది పడింది.
అయిన సామాన్యురాలు కాదనీ, గొప్ప పుట్టక

చందమామ

భవంశీలలే వచ్చి తమని తాము పోతారు," అన్నాడు సిద్ధుడు.

"అంకా బాగానే ఉందిగాని యువరాజు గారు నీవంటి అందమైన మనసును పరపారేమిటి?" అన్నది రాజకుమార్తె.

"సిద్ధుడికి ఈమాట ఎలాంటిగా అగిరి బాధగలిగింది. కానీ ఆయన అలాభను పైకి కనపడనివ్వక, చాలిపోయిన తన ముఖ మంటా ముసలిలా వదలాగా నవ్వుతూ, "అ మాట నీవంటి మహారాజు! దీవానిలో నాకన్న అందమైన మనసు లేదు. అయినా నా సామర్థ్యం యువరాజుగారికి తెలుసు. త్వరలో తమకుమార్తె తెలుస్తోంది, అప్పుడు నన్ను తమకుమార్తె ముచ్చటించును. అందుకు నాకన్న మరే మంది అన్నా, వాళ్లను మరచిం గొట్టు లేకనే యువరాజుగారి నన్ను పంపారనుకో రాదా?" అన్నాడాయన.

ఈ మాటలే రాజకుమార్తెకు ఆ ముసలి చాటిపై నమ్మకం కుదిరింది.

అప్పుడు మేడ నుంచి వచ్చింది, "నన్ను పిలువని ఎక్కిరించి తనకుపాతావు?" అని సిద్ధుణ్ణి అడిగింది.

"ఇటుగో, ఈ కులగుర్రం ఉన్నదాగా?" అన్నాడు సిద్ధుడు.

"నాకు దొరికిన స్వారిచేయ్యటం చేతి కాదే?" అన్నదామె.

"నాకు తెలుసు. నామోక ఎక్కువడి!" అంటూ సిద్ధుడు గుర్రంఎక్కి కూచున్నాడు. రాజకుమార్తె అయిన వెనక ఎక్కి కూచున్నది. ఆమెను తన పడుముకు భ్రమంగా కట్టికొట్టాడు గుర్రాన్ని కదిలించే మీదల క్కాడు. గుర్రం నూటిగా అకాలం లోకి లేచింది. చిద్దికీకాలలో దిగిరం కంటికి కనపడకుండా పోయింది.

"మీ రాజకుమారి ఎప్పుడవుతుంది? నువ్వు చేస్తావేమిటి?" అని రాజకుమార్తె ముసలివాణ్ణి అడిగింది.

"నా యజమానా? నాకు యజమాని ఎవడు?" అన్నాడు సిద్ధుడు.

"యువరాజుగారు!" అన్నది రాజకుమార్తె.

"ఎవరైనా పరాయి? నువ్వు మాట్లాడేది రాజకుమారుడు అక్కరిగారిదా? వాడు ఎట్టి చురుకైనవాడో, బాబో!" అన్నాడు సిద్ధుడు కోపంగా.

"నీ యజమానిని గురించి ఇలాగేనా మాట్లాడేది. మురిసి పోతావా?" అన్నది రాజకుమార్తె.

"వాడు నా యజమాని అంటావేమిటి? నేనుంటే నీకు తల్లిదండ్రులు?" అన్నాడు సిద్ధుడు.

"నువ్వు చెప్పిన మాటలు తప్పు నాకు వేరే ఏమీ తెలియదు," అన్నది రాజకుమార్తె.

"అప్పుడు నీన్ను వెంటచెల్లుకుంటానని, ఆ అక్కరిగారు నీ సేవచేయమని అడిగి అమ్మాయి. నీను ఇప్పుడే అమ్మాయివేనని ఈ గుర్రాన్ని వాడు కాస్త ఎత్తు మహా ఏడి పెరిచాడు! ఇక వాణ్ణి పోవద్ద! నువ్వు ధైర్యంగా ఉండ. ఆ మురుగునీ నేను నీన్ను వెంటచెల్లు బాగా చూస్తాను. నీకు అంటువని బట్టలూ, సగలూ ఇస్తాను. వేలకు వెలు దా బాటనాన్ని ఇస్తాను. రావాధిరాజు లకుకూడా సాధ్యంగాని ధైర్యమే నీకు బరి ఏస్తాను!" అన్నాడు సిద్ధుడు.

రాజకుమార్తె, "అయ్యో, దేవుడా! నాకి చుక్కల పిడుగు? ముందు తల్లిపండులకు చూడమే, ఇప్పుడు నా ప్రాణమిదిగోవా కాకుండాపోయానా?" అని కంటనీరు గార్చుతూ ఏడవసాగింది.

సిద్ధుడు తన గుర్రాన్ని రూపిదేశానికి తీసుకుపోయి ఒక పచ్చని బయలులో పరిచాడు. అక్కడ ఒక్కరి పరియెళ్లు పొయితున్నాడు. ఈ పరియెళ్లు ఒక నగరం ఉన్నది. దాన్ని ఒక సుల్తాను పాలిస్తున్నాడు. గుర్రం పరియెలో పగల సమయానికి ఆ సుల్తాను అక్కడికి వచ్చి సగా వచ్చాడు. గుర్రం నుంచి దిగి, ముందు

కనిమ సుల్తాను భటులు సిద్ధున్ని చుట్టూ ముట్టి పక్షికాసు. వాడు అలసినా, రాజకుమార్తెనూ, కలుసుకొన్నా త. కుపోయి సుల్తాను ఎడట ఉంచారు.

సుల్తాను సిద్ధుని రాజకుమార్తెనూ మూసె సర్వారతవాయాడు. ఒకే కంటితో లోకంలో కల్లా అంబుకారయైన మగపల్లె, ఆంప గల్లె అయి. "తదార్" ముసింట్ల సుల్తానుకు తోచింది.

"ఏమమ్మా? కాకి ముక్కుకు దొండ పండు కట్టినా సినీ, ఈ ముసలముచ్చుకు ఎలా ముడి కట్టా?" అన్నాడు సుల్తాను రాజకుమార్తె.

"ఈమహావింధ్యరాజుగారిది! మాకు చాలాకాలం కిందటే వివాహమయింది!" అన్నది నిధుడు. రాజకుమార్తె బాబు చెప్పేలోగా.

"అన్నీ వట్టిది, బాబూ! ఈ ముసలి పనుగు ఎవడో నేననలు ఎరగను. వీడు మంత్రగాడు. నన్ను మోసగించి బలాత్కారంగా తీర్చాడు." అని రాజకుమార్తె నిజం చెప్పేసింది.

ఈ మాటలు విన్నప్పుడు నిధుడు ముసలి వాళ్ళ కోరికను పట్టుకుని అట్టే వెళ్ళాడు. వాళ్ళ పుణ్య కులం కట్టిపెరిగి పుణ్య చద్దినంత పని అయింది.

తరవాత మల్లాను నిధుణ్ణి, రాజకుమార్తెనూ, కింగుగూర్చి నగరానికి వెంట పెట్టుకుంటూ, పట్టాభిషేక చివరకొట్టులో తోయిరి, గుర్రాన్ని, రాజకుమార్తెనూ తన యింటకి రప్పించుకొన్నాడు. అక్కడగుంట్లో ఉంటే చికిషింపిడికు పట్టానుకు పని తెలియదు.

ఈలోపల రాజకుమారుడు అక్కార గుంట్లోను తన పిమ్మలారీ. వెతుకుతూ బయటయే ఒకాళ్ళు గుంట్లోను, అక్కడివారన, "మీరీ గుంట్లో ఒక కిలు గుర్రాన్ని చూశారా?" అంటూ వాని కిలు లను వర్ణించసాగాడు.

అలా ప్రశ్నించినప్పుడు ఒక్కొక్కనూడా అతని మాటలు విన్నారేమిట. అలాగే అతనికి మరల చదివడంకూడా అనుమతించారు.

అక్కార రాజకుమారుడు గిలా వాలా రోజులు ప్రయాణం చేసి సునాగరం చేరి అక్కడి ప్రజలను కూడా అదేవిధంగా ప్రశ్నించాడు. నగరానికి వచ్చిన రాజకుమార్తె బాబుగారి, కిల గుంట్ల బాబుగారీ తెలిసికొపావడి అయిరి. రాబూ, రాబీ తమ కుమార్తె కోరిక బయటపెట్టి పచారీ పుణ్యక్షేత్రంలో మునుగిలాగారి అతనికి తెలియవచ్చింది.

అక్కర్లే కాక అక్కడ వెంటకముందుకు సాగి, మురికొంత కాలానికి మరొక నగరం చేరాడు. అక్కడి అతడు దిగి, పనులోకి వెళ్ళాడు. పర్వతమధ్యానా దిగాడు. వారంతా కష్టమై చెప్పినట్లే సుదర్శనంలో ఉన్నాడు. "అక్కడ, చామి, వెను చామి గరిం పడ్డప్పుడు అక్కడ ఒక పెరిత ముసలం దిగారు. ఒకనాడు అక్కడి చామిగాడు వేటకు వెళితే అయనకు ఒక వికారాకాడు పైకి ముసలివాడు. పూలోకిరంధలాది ముసలి అస్తవ్యధారి. అంతర్ల విత ముసలం. చామిగాడు ముసలితో ముసలగురం ఉన్నాడు," అంటూ చెప్పాడు.

పాపాడు. ఆ కథ వింటున్న అక్కర్లేకు తాను వెతకబోయిన తీగె కాలకి తగిలిపోయింది. అతను వెంటనే రూపేనగరం ఎటు వైపుగా ఉన్నాడు, అక్కడికి వెంటదూరంలో ఉన్నదీ అలా తీసి జాగు చేయకుండా అక్కడికి ప్రయాణమయ్యాడు.

అతను సుగరం ప్రవేశించి పుడూ సగర ద్వారావలకులు అతనిని పట్టుకుని చల్లాను ప్రశ్నించడానికిగాను సిరివాడు. సుగరానికి వచ్చే వరదాల్కు చల్లాను ప్రశ్నించుట అ సగరం అచారం. అయితే అరెవా అప్పటికే చాలా బాధ్యులయి ఉండిఉండెదలె. చల్లాను గారి దర్శనం ముచ్చాడు ఉదయానికిగాని

వారకడు. అందువల్ల వాడు అక్కారను అ
ర్యుని కైదులో ఉంచుకొనికొట్టాడు.

అయితే ఏ అవరాధమూ చెయ్యని అ
క్కారను తల్లివారు కైదులో ఉంచడం
వారకే బాధ అనిపించింది. వాడు అతన్ని
అనుతపాటు బోజం పెయ్యమని అప్ప
నించి, భోజనాలయక తమలోకాము
కబుర్లు చెప్పకోసాగాడు.

మళ్ళీ వారకార్యులలో ఒకడు రాజ
కుమారుడు. తనకి, "నువ్వని చెకలనుంచి
ఎప్పుడు, బాబూ?" అని అడగాడు.

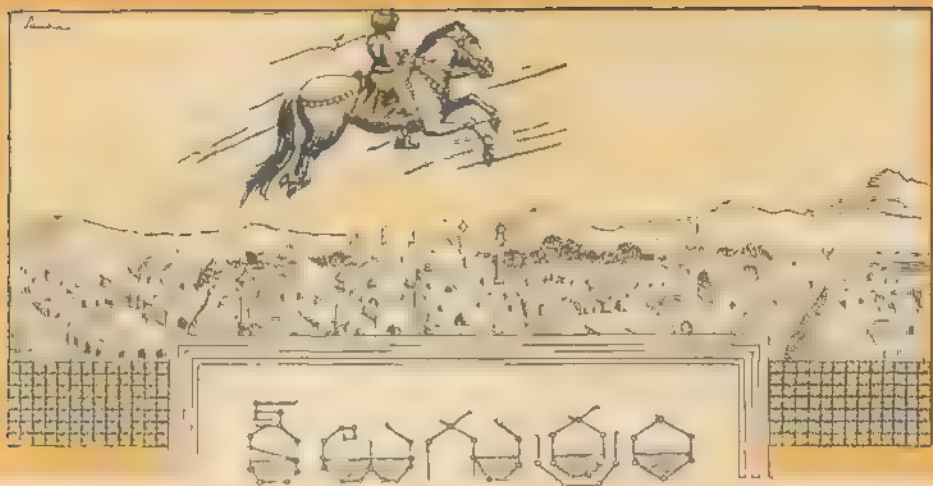
"మాది వర్షయా!" అన్నాడు అక్కార.
ఈమాట విని అందరూ నవ్వాడు.

"మీ దేశంవాడే ఒకడు చీకటి కొట్టో
ఉన్నాడు. అబ్బ, వాడు ఏం బడాయిలు
చెబుతాడని! అంత అబద్ధాలాడవాళ్ళు ఎక్కడా
ఉండలేదు. నువ్వకూడా అలాచేవాడివి కాదు
గద? పైపెచ్చు వాడు ఎంత వికారంగా
అలాచే చెప్పకొనికొట్టా!" అన్నాడు.

"వాడేమి అబద్ధాలు చెప్పాడె?" అని
అక్కార అడిగాడు.

"ఒక ఓమిడి? వాడు ఎప్పుడు, ఎక్కడ
చెస్తాట్ట! మా నుల్లాసుగారు ఒకనాడు
ఏకారు వెళితే వారికి దారిలో ఈ ముసలి
వాడూ, ఒక అబ్బరసలాటి అమ్మాయి,
ఒక అమ్మమ్మ, కొమ్మగొర్రువాడు

5

[తన ప్రయురాలిని నగరం వెలవల ఉవ్వారంలో దించి, అమె రక్షణలో కిలుగుర్రాన్ని ఉంచి రాజకుమారుడు అక్కార తన తండ్రితో ముట్టాడటానికి వెళ్లి ఉన్న సమయంలో స్వయం అటుగా వచ్చి, రాజకుమార్తెకు మాయమాటలు చెప్పి ఆమెను కిలుగుర్రంపై ఎక్కించుకుని చూపుదేశం చేశాడు. వెంటనే అక్కడి నుల్లాను అయినను పట్టి చీకటి కొట్టులో బంధించాడు. నుల్లాను రాజకుమార్తెను పెళ్లాడవామనుకున్నాడు గాని ఆమెకు కాస్తా మతిపోయింది. ఈలోపుగా రాజకుమారుడు అక్కార తన ప్రయురాలిని వెతుకుతూ బయలుదేరి, రూపునగరం చేరుకున్నాడు. పరమేశ్వరుడు రాజుగారు ప్రశ్నించినాకనే వారు నగరంలో ప్రవేశించాలని నియమం ఉండటంచేత అక్కారను రాజభటులు ఆ రాత్రి బైరులో ఉంచారు. అక్కడ నిద్రుచికి అక్కారకూ నంభాపణ జరిగింది.

[నిద్రుపర అక్కారకు తెలుసుకు గాని, అక్కార అని నిద్రుచికి తెలియదు.]

మర్నాడు తెల్లవారి రాజభటులు అక్కారను తీసుకువచ్చే అవకాశం లేకపోయిందని బైరునుంచి విడిపించి, తీసుకుపోయి వారు చెప్పారు. నుల్లాను ఎదట హాజరుపెట్టారు. అతను పర "మీది ఏ దేశం? నీ పేరేమిటి? చేసే అనీ, కిందటి పాయంకాలం పొద్దుపోయి మా రాజ్యానికి ఏం వనిమీద వచ్చావు?" నగరానికి రావటంపట్ల నుల్లానుగారి ఎదటికి అని నుల్లాను అక్కారను అడిగాడు.

అర్. దయానందరావు

“నాపేరు హర్షా. మాది పర్షియాదేశం. నేను మౌలిక వ్యాధులు చికిత్స చేస్తూ దేశసంచారం చేస్తున్నాను. పెద్దపెద్ద తల పాగాలు చుట్టి, పంచాంగాలు చూపే వైద్యం చేసే వద్దతి నాకు సరిపడదు. నేను మంత్రాలు జపించను,” అని అక్కార జవాబు చెప్పాడు.

ఈమాట విని నుల్తాను పరమానందం చెంది, “నీవంటి వైద్యుడే నాకిప్పుడు అప సరంగా కావాలి. నేను ఒక అందగత్తెను పెళ్లాడదామనుకుంటూ ఉండగా ఆమెను విశాచాలు ఆవహించి మతి పోగొట్టాయి. ఆ పిల్లకు చికిత్స చేసి మామూలు మనిషిని

చేశావంటే నీవేది కోరితే అది తడువుకో కుండా ఇస్తాను,” అన్నాడు.

“అల్లా దయవల్ల విలినవారు చల్లగా ఉండాలి! ఆ అమ్మాయికి మతి ఎలాటి పరిస్థితులలో చెడిపోయిందో కాస్త వివరించి చెబుతారా?” అని అక్కార అడిగాడు.

నుల్తాను జరిగిన కథ అంతా చెప్పి, “అ ముసలివాణ్ణి చితక కొట్టించి చికటికొట్టులో వేయించాను,” అన్నాడు.

“కొయ్యగుర్రం ఏమయింది?” అని అక్కార అడిగాడు.

“దాన్ని నా సేవకులు భద్రంగా కాపాడు తున్నారు,” అన్నాడు నుల్తాను.

ఆ గుర్రాన్ని ఒకసారి మళ్ళీ చూసి దాని మీటలు సరిగా వని చెప్తున్నది లేనట్టి తలను కొవాలని అక్కారకు కోరిక కలిగింది. గుర్రం చెడిపోకుండా ఉంటే తన కార్యక్రమం ఒక విధంగా ఉంటుంది; అది చెడిపోయి ఉంటే మరొక విధంగా ఉంటుంది. అందుచేత అతను నుల్తానుతో, “అయ్యా, ఆ గుర్రాన్ని నేను ఒక్కసారి చూడాలి. ఎందుచేతనంటే ఈ కన్నకు మతిపోవడానికి ఆ గుర్రానికి ఏదైనా సంబంధం ఉండవచ్చు!” అన్నాడు.

“దానికే మభ్యంతరం?” అంటూ నుల్తాను అక్కారను తనవెంట గుర్రం ఉన్న

చోటికి తీసుకుపోయాడు. అక్కార్ గుర్రాన్ని పరీక్షించి మీటలన్నీ సరిగానే ఉన్నట్టు తెలుసుకున్నాడు.

"అల్లా విలినవారిని చల్లగా చూడాలి! ఇప్పుడు మనం రోగిని చూద్దాం! ఆమెకు పట్టుకున్న మనోవ్యాధిని కుదర్చగలనన్న ధైర్యం నాకిప్పుడు కలిగింది!" అన్నాడతను సుల్తానుతో.

ఇద్దరూ కలిసి రాజకుమార్తె నహార్ ఉన్న గదికి వెళ్ళారు. ఆమె చేతులు తిప్ప తున్నది, గుండె బాదుకుంటున్నది, బట్టలు చించి పోగులు పెడుతున్నది. అక్కార్ ఆమెను చూస్తూనే అదంతా నటన అనీ,

ఆమెకు ఏ దయ్యమూ పట్టలేదనీ, మతి పోలేదనీ తెలుసుకున్నాడు. అతను ఆమెను సమీపిస్తూ, "త్రిభువనసుందరీ, నీకు మన శ్వాంతి కలుగుగాక!" అన్నాడు.

ఈ మాటలు వింటూనే రాజకుమార్తె తన ప్రియుడికేసి చూసి గుర్తించింది. ఆమె అనందపారవశ్యంలో కెప్పున ఆరిచి మూర్ఛ పోయింది. వైద్యుణ్ణి చూడగానే దయ్యం పారిపోయిందనుకున్నాడు సుల్తాను. ఆయనను గది వాకిలివద్ద ఆగమని చెప్పి అక్కార్ రాజకుమార్తెవద్దకు వెళ్లి ఉపచారాలు చేసి మూర్ఛ తేర్చాడు. తరవాత అతను రహస్యంగా ఆమెతో, "ఇంకా కొంచెం ఓపిక

పట్టావంటే మనమీ సుల్తాను చెరనుండి బయట పడతాం. నీకు దయ్యం వట్టిందని సుల్తానుతో చెబుతాను,” అన్నాడు.

రాజకుమార్తె నహర్ కూడా రహస్యంగా, “సరే!” అన్నది.

అక్కార్ సుల్తాను నిలబడి ఉన్న చోటికి తిరిగి వచ్చి, “ఈమెకు దయ్యం వట్టింది. దాన్ని నేను పదిలించాను. ఇప్పుడు మీరు వెళ్ళి మంచిగా పలకరించండి. మీరు ఆమెకు ఏమేమి వాగ్దానాలు చేద్దామనుకున్నారో అవన్నీ చేసేయ్యండి. అంతా మీకు అనుకూలంగా జరుగుతుంది, భయంలేదు!” అన్నాడు.

అత్యాశ్చర్యం చెందుతూ సుల్తాన్ రాజకుమార్తె నహర్ ను సమీపించాడు. ఆయన రావటం చూసి ఆమె లేచి నిలబడి సలాం చేసి, “నన్ను చూడవచ్చారా? ధన్యురాలిని!” అన్నది.

ఈ మాటలు విని సుల్తాను ఆనందోత్సాహంతో మూర్ఛపోయినంత పని చేశాడు. ఆయన అక్కడ ఉన్న బానిసలనూ, కొజ్జాలనూ పిలిచి, “మీరు ఈమెను కనిపెట్టుకుని ఉండండి. ఈమెను స్నానశాలకు తీసుకుపోయి చక్కగా స్నానం చేయించి, మంచి బట్టలు కట్టించి, నగలతో అలంకరించండి,” అన్నాడు. వారు సుల్తాను చెప్పిన ప్రకారమే ఆమెచేత స్నానం చేయించి ఆమెకు రాజవస్త్రాలు కట్టబెట్టి, మెడలో రత్నహారం వేశారు. ఆమె పున్నమిచంద్రుడులాగా ప్రకాశిస్తూ సుల్తానువద్దకు వచ్చింది.

సుల్తాను అక్కార్ వంక తిరిగి, “నాకు ఇంత సుఖం సమకూర్చిన నీవు మామూలు వైద్యుడవు కావు. నీ రుణం ఎలా తీర్చుకోవాలి! అల్లా నీకు అష్టదిక్పాలాలూ చేకూర్చాలి!” అన్నాడు.

“మహాప్రభూ, చికిత్స ఇంకా కొద్దిగా దిగబడి ఉన్నది. తమ సెలవైతే దాన్ని ముగిస్తాను. ఆ గుర్రం ఉన్నది చూశారా,

అందులోనే దయ్యం కిటుకు ఉన్నది; నేను ఆ సంగతి ముందే అనుమానించాను. ఆ దయ్యాన్ని మారణహోమం చేయగలం దులకు మనం ఈ గుర్రం దొరికిన చోటికి గుర్రంతో ఈమెతోసహా వెళ్ళాలి. ఈ గుర్రంలో ఉన్న దయ్యాన్ని మారణహోమం చేయని పక్షంలో నెలనెలా అది ఈమెను పీడిస్తూనే ఉంటుంది. ప్రతిసారి దాన్ని నేను పార దోలుతూ ఉండాలి. అలాటి చిక్కు లేకుండా నేను చేస్తాను,” అన్నాడు అక్కార్.

సుల్తాను ఇందుకు సమ్మతించాడు. సుల్తానూ, ఆయన పరివారమూ, అక్కార్, నహార్ నగరం వెలవల ఉండే మైదానానికి గుర్రంతోసహా బయలుదేరి వెళ్ళారు. రాజ కుమారుడు కొయ్యగుర్రాన్ని ఒకచోట ఉంచి దానిపై రాజకుమార్తెను ఎక్కించాడు. సుల్తానునూ పరివారాన్నీ దూరంగా ఉండ మని అతను సుల్తానుతో, “మహాప్రభూ, ఈ గుర్రంలో ఉండే భూతాన్ని మీకు ప్రత్యక్షంగా చూపుతాను. నేను ఆ గుర్రంపైకి ఎక్కి మంత్రాలు చదవగానే ప్రాణం లేని ఈ గుర్రం కదిలి అడుగులు వేసుకుంటూ మీదగిరికి వస్తుంది. తరవాత మీరు ఆ కన్నును గుర్రంపైనుంచి దింపి పెళ్ళాడేసుకో వచ్చు,” అన్నాడు.

సుల్తాను అశ్చర్యానికి ఉత్సాహంకూడా జత అయింది. ఇదంతా ఎలా జరుగుతుందో చూడాలని ఆయన ఉబలాటపడ్డాడు. అక్కార్ సుల్తానుదగ్గరనుంచి గుర్రంవద్దకు నడిచివెళ్లి, దాని పైకెక్కి మీట నొక్కాడు. గుర్రం గాలిలోకి లేచి అంతరిక్షంలోకి సూటిగా వెళ్లి అంతర్దానమైపోయింది.

కాని అంతటితో తన ఆట కట్టించని సుల్తానుకు అర్థంకాక ఆయన ఆ పూట అంతా ఆ మైదానంలోనే ఉండి గుర్రం తిరిగిరావటంకోసం ఎదురుచూశాడు. తరవాత ఆయన తన భవనానికి తిరిగిపోయి ఇంకా గుర్రం రాకకోసం ఎదురుచూస్తూనే

ఉన్నాడు. తన ఆశ నిరాశ అని తెలిసి పోయాక ఆయన చీకటికొట్టులో ఉన్న ముసలి సిద్ధుణ్ణి తన ఎదటికి రప్పించి, "ఓరీ, అథముడా! ఆ గుర్రంలో దయ్యం ఉన్న సంగతి ఎందుకు చెప్పావుకావు? ఆ పిల్లకు చికిత్సచేసిన చైద్యుణ్ణి, ఆ పిల్లనూ కూడా దయ్యం తీసుకుని ఆకాశంలోకి వెళ్లి పోయింది. పాపం, వాళ్లే ముప్పుకారో! అదీ గాక ఆ పిల్లకు నేను బోలెడన్ని నగలు పెట్టాను. అవన్నీ పోయాయి. అందుచేత నీ తల తీయించేస్తాను," అన్నాడు.

ఆయన చెయ్యి ఉపగానే భటుడొకడు కత్తి ఎత్తి సిద్ధుడి తల తెగవేశాడు.

ఈలోపల రాజకుమారుడు అక్కార్ తన ప్రియురాలితో సహా క్షేమంగా తన ఊరు చేరుకున్నాడు. అతను ఈసారి వనంలో విడిది చేసే ప్రమేయం పెట్టుకోక, గుర్రాన్ని నేరుగా తమ భవనంపైన గల మిద్దెమీద దించాడు. అతను కిందికి దిగి వెళ్లేసరికి

అతని తలిదండ్రులూ, ముగ్గురు చెల్లెళ్లూ ఎంతో విచారంగా కూచుని ఉన్నారు. అతన్ని చూడగానే వారికి ప్రాణాలు లేచివచ్చి నట్టయింది.

రాజకుమారుడు అక్కార్ కూ, సనా రాజ కుమార్తె నహార్ కూ వైభవంగా వివాహం జరిగింది. ఊరేగింపులూ, ఉత్సవాలూ, విందులూ, వినోదాలూ ఒక నెలపాటు సాగాయి. అక్కార్ జరిగిన కథ యావత్తూ ఉత్తరం రాసి ఒక దూతద్వారా తన మామ గారికి అందజేస్తూ ఆయనకు, అంతులేని కట్టుకానుకలుకూడా పంపాడు.

సాబూర్ చక్రవర్తి కిలుగుర్రాన్ని విరగ గొట్టించి, దాని యంత్రాలన్నిటినీ నాశనం చేయించాడు; అప్పటికిగాని ఆయన మనస్సు స్థిమితపడలేదు. తన మామగారూ, తండ్రి పోయిన అనంతరం అక్కార్ రెండు దేశాలకూ రాజై సుఖంగా రాజ్యపాలన చేశాడు.

—(అయిపోయింది)

